

De Fabel van de illegaal

krant tegen racisme

nr. 95/96

najaar

2008

www.defabel.nl

Justitie enthousiast over nieuw kerkelijk uitzetcentrum

Christelijk Nederland ontpopt zich steeds meer tot een steun in de rug van de Dienst Terugkeer & Vertrek van het ministerie van Justitie. Een in juni 2008 verschenen draaiboek van hulpverleningsorganisatie Kerk in Actie geeft plaatselijke kerken advies bij de “vrijwillige” terugkeer van afgewezen vluchtelingen naar hun landen van herkomst. En binnenkort wordt een kerkelijk terugkeerhuis voor illegalen geopend.

“Vanaf de jaren 90 kwamen de kerken in de media vooral naar voren als het maatschappelijke middenveld dat vindt dat asielzoekers hier zouden mogen blijven. Wie herinnert zich niet het tentenkamp in Drenthe, kerkasielacties, inzet voor noodopvang en voor een pardonregeling?”, aldus Kerk in Actie, die het diaconale werk van de Protestantse Kerk in Nederland (PKN) coördineert. “Niet in het nieuws kwam dat diaconieën en kerkelijke werkgroepen tegelijkertijd, al die jaren, ook niet toegelaten vreemdelingen hielpen met doormigreren en terugkeer.” Ongeveer 200 van de ruim tweeduizend diaconieën van de PKN blijken inmiddels bij “vrijwillige” terugkeerprojecten te zijn betrokken. Ook christelijke noodopvangorganisaties¹ en VluchtelingenWerk² besteden steeds meer tijd, geld en menskracht aan “vrijwillige” terugkeer, in plaats van aan strijd voor verblijfsrecht.

Blokkades

Het Kerk in Actie-draaiboek leert plaatselijke kerken hoe ze afgewezen vluchtelingen “een positieve grondhouding” over terugkeer kunnen aanpraten. “In de ondersteuning van asielzoekers door diaconieën staat betrokkenheid en verbondenheid centraal; niet ‘u moet weg’, maar ‘wij zoeken samen met u naar perspectief’ is daarbij de leidraad”, aldus Kerk in Actie. Maar dat “perspectief” is er in feite vaak niet, niet in Nederland en niet in het land van herkomst. Dat moet ook Kerk in Actie toegeven. “De vreemdeling heeft zijn/haar land verlaten vanwege het gebrek aan perspectief daar. Dit kan zijn perspectief op veiligheid, gezondheid, werk of opleiding. Dit perspectief is hier niet gevonden en de niet toegelaten vreemdeling moet het land verlaten. Bij voorkeur vrijwillig, anders volgt misschien vreemdelingenbewaring, gedwongen uitzetting of illegaliteit. In dit hele proces is het perspectief in het land van herkomst echter niet vergroot, misschien zelfs slechter geworden.” Diaconieën helpen dus vluchtelingen die hun land hebben verlaten wegens “gebrek aan perspectief” om “vrijwillig” terug te keren naar datzelfde “gebrek aan perspectief”.

Vervolg op pagina 2

NS-propagandastickers met bijgeplakte proteststickers op station Leiden.

Europa bedreigd door honderden miljoenen moslimzonen?

Ruim 300 miljoen “overtollige” zonen in de Derde Wereld bedreigen Europa en de VS, aldus de Duitse socioloog Gunnar Heinsohn. Zijn alarmistische theorie lijkt snel terrein te winnen, helaas ook bij beleidsmakers.

Eind december 2007 vonden er bloedige rellen plaats in Kenia. Aanleiding waren de verkiezingen. Maar volgens minister Bert Koenders van Ontwikkelingssamenwerking lagen de oorzaken dieper. “De bevolking van Kenia is in korte tijd gegroeid van 8 tot 35 miljoen inwoners, er is daar enorme schaarste. Kenia is bovendien een van de landen met de meest scheve inkomensverdeling. En met een jonge bevolking, van jeugdige mannen tussen de 18 en 25 die barsten van het testosteron en geen werk hebben,” zei hij in februari 2008. Zwarte mannen met verhoogde seksuele driften? Dat deed denken aan de koloniale tijden waarin zwarte mannen nog afgeschilderd werden als seksuele roofdieren tegen wie vooral de witte vrouwen in bescherming moesten worden genomen. Koenders impliceerde eigenlijk dat zwarte jonge mannen geen echte politieke, economische of andere redenen nodig hebben om tot geweld over te gaan. Rationaliteit zou er niet aan te pas komen. Nee, het Keniaanse geweld zou simpelweg te verklaren zijn uit hun driftleven. In de media werden Koenders uitspraken gekoppeld aan de snel in populariteit groeiende opvattingen van de Duitse socioloog Heinsohn.² Die had een paar weken eerder in de International Herald Tribune precies hetzelfde verhaal opgehangen. Volgens Heinsohn werd de sociale onrust in Kenia veroorzaakt door de toename van “overbodige, gefrustreerde jonge mannen, die beter gevoed en opgeleid zijn dan ooit tevoren”.³

Vietnam

In zijn artikelen en interviews, en in zijn in april 2008 in Nederland verschenen boek “Zonen grijpen de wereldmacht. Terrorisme demografisch verklaard” beweert Heinsohn een groot deel van de gewelddadige menselijke geschiedenis te kunnen verklaren aan de hand van het percentage jonge mannen per samenleving. Wanneer dat percentage groeit en er zich een “youth bulge” vormt, een uitstulping in de bevolkingspyramide, “worden de sociale gebreken en ongelijkheden waar zowat iedereen zich voorheen min of meer mopperend bij neer had gelegd een schandaal”, aldus de socioloog. En een mooie aanleiding voor het geweld waar zo’n overschot aan zonen volgens hem op uit zou zijn. En daar zoeken ze dan tegelijk ook een ideologische rechtvaardiging bij. “Nationalisme, anarchisme, fascisme, communisme, tribalisme, ecologisme, islamisme, hindoeïsme, evangelisme, anti-globalisme, attacisme (bestrijding van de ongelijkheid in de wereld), het geloof in het marktmechanisme, antisemitisme - telkens weer - en wat men verder nog kan bedenken.” Voor Heinsohn is het allemaal één pot nat.

Op een schandalige manier versimpelt de socioloog zo bijvoorbeeld de strijd tegen de dictaturen in Latijns-Amerika in de jaren 60 en 70. “Wijd en zijd in de regio verdeelden de ambitieuze jongeren zich naar oud gebruik over twee kampen: de strijders voor rechtvaardigheid (guerrilla’s) en de verdedigers van het gezag (politie en leger).” En precies zo kijkt hij naar vrijwel alle conflicten. “Als in Nepal niet de geschriften van Mao, maar die van Bakoenin de ronde zouden doen, dan hadden de verslaggevers het wellicht over de strijd tussen anarchisten en de politie. Jongelui vinden altijd wel iets, zo zou je spottend kunnen zeggen als de zaak niet zo ernstig was.”

Vervolg op pagina 8

Uit de bajes

Albayrak werpt een kluif toe. Hoera!

Daar moeten al die opgesloten mensen zonder papieren blij mee zijn! Ze zullen “minder als gevangenen worden behandeld”, heeft Albayrak gezegd. Hoe ze dat gaat doen? Meteen alle detentiecentra sluiten en iedereen vrijlaten natuurlijk.

Oh nee.

Het leek me al zo onwaarschijnlijk dat het rapport van Amnesty afgelopen zomer tot elementaire veranderingen zou leiden. Vooral omdat Amnesty verklaart geen tegenstander van opsluiting en deportatie te zijn. Het ging ze alleen om de manier waaróp.

Helaas gaan de laatste tijd steeds meer belangengroepen ertoe over om bij voorbaat al met dat afgekloven bot akkoord te gaan, door bijvoorbeeld te vragen om een maximale vreemdelingendetentie van 6 maanden, of door een petitie te verspreiden waarin te lezen valt:

“Bent u van mening dat:
► illegalen onrechtmatig in Nederland verblijven;
► vanwege heersende maatschappelijke normen restrictief beleid onontkoombaar is; maar vindt u desondanks dat: ...”
De strijd voor vrije migratie wordt op die manier zonder slag of stoot opgegeven.

Zo wordt het wel heel eenvoudig voor Albayrak om al die opgesloten mensen zonder papieren een kluif toe te werpen. Alsof zij zwerfhonden zijn die om eten bedelen!

Ksst! En nu snel weer weg!

Allicht denkt de staatssecretaris dat protest hiermee nog verder zal verstommen. Eerst was er het zogenaamd generaal pardon waarbij velen buiten de boot vielen. Nu komt ze met: “Gekeken wordt bijvoorbeeld of de ex-asielzoekers en illegalen meer gebruik kunnen maken van de luchtplaats, bibliotheek en sportruimtes in detentiecentra.”

Ze hoopt natuurlijk dat we vergeten hoe de politie jacht maakt op mensen zonder papieren, dat daarbij doden vallen, dat mensen angstig over straat zwerven, zonder medische zorg; dat we vergeten hoe makkelijk Albayrak het heeft gemaakt om mensen ongewenst te verklaren; dat we vergeten dat er meer grensgevangenen worden bijgebouwd.

“Versoepeling van het regime” levert misschien wat meer uurtjes luchten, sport en bibliotheek op, maar intussen blijven de deuren potdicht, worden de gevangenen nog altijd onderworpen aan onontkoombare gevangenisregels, worden ze bij elkaar in cellen gepropt, en blijven ze geconfronteerd worden met racistische privébewakers die er makkelijk op los slaan en mensen in isoleercellen gooien.

Het is een kluif, er zitten nog wat restjes vlees aan, maar de echte honger wordt niet gestild: de honger naar vrijheid.

Met zo’n kluif kun je maar één ding doen: hem keihard terugsmijten. We mogen al die mensen die voortdurend worden vervolgd niet in de steek laten. We kunnen niet akkoord gaan met recht dat geen recht is, met een democratische rechtsstaat die in feite een dictatuur is waarvan racisme de voedingbodem is, en tegelijk in feite een dictatuur is die racisme oproept. De kip en het ei.

Ik riep al eerder om naming en shaming. In Nederland is dat de afgelopen tijd twee keer gebeurd; eerst kwam een website online die verantwoordelijken bij naam en adres noemde. Die werd van het net gehaald. Zo snel heb ik Justitie nog nooit gezien! Dat lukt ook alleen als de adressen van Verdonk en Albayrak worden gepubliceerd. Fascistische websites gaan intussen ongestoord hun gang.

Enkele dagen terug verscheen iets vergelijkbaars op het web. Een pdf-bestand getiteld “De Schandpaal”.¹ Maar ditmaal grepen activisten zelf in en was Justitie niet eens nodig. De redactie van Indymedia, waar het geplaatst was, verwijderde het, uit angst voor...

Voor wát eigenlijk!?

Wij, blanke Nederlandse activisten, hebben niet zoveel te vrezen. Niets vergeleken met de voortdurende repressie die mensen zonder papieren treft. Een repressie die vraagt om niets meer en niets minder dan grenzeloos verzet.

Ik ben daarom maar vast begonnen met De Schandpaal alsnog beschikbaar te maken. We moeten niet in onze schulp kruipen, juist nu niet. Als we onszelf gaan weerhouden van daden, niet durven te zeggen en te publiceren waar het werkelijk om gaat, dan zal Albayrak bereiken wat Verdonk niet lukte. Namelijk de optimale criminalisering, illegalisering en onderdrukking van vluchtelingen, en dat alles - schijnbaar - met onze instemming.

Buitenparlementaire, radicale, en directe actie, nu!
Joke Kaviaar

Noot
1. Zie: *Vrije Boeken-website* <www.vrijeboeken.nl/fort_nederland/De_schandpaal.pdf>.

Veel vluchtelingen voelen begrijpelijkerwijs bijzonder weinig voor terugkeer. Het draaiboek pleit daarom voor een proces van “omdenken naar vrijwilligheid”. “Het is belangrijk om samen met de vreemdeling te spreken over wat de belemmeringen voor de vreemdeling zijn om terug te keren. Welke blokkades zouden moeten worden opgeheven voordat de vreemdeling wel zou willen terugkeren?” Volgens het draaiboek is “wederzijds vertrouwen” daarbij een basisvoorwaarde. “Dit hoeft niet te betekenen dat de vreemdeling lid moet zijn van de kerk.” Als “blokkades” voor vluchtelingen noemt het draaiboek “schaamte om met lege handen terug te keren”, schulden hebben bij mensensmokkelaars of familie, geen steunnetwerk hebben in het land van herkomst, of de angst om in een sociaal isolement terecht te komen omdat de vluchteling bij terugkeer zal worden bekeken als iemand die zijn land in de steek heeft gelaten. Over het gevaar van marteling en vervolging wordt niet gesproken. De grootste “blokkade” is volgens Kerk in Actie vaak het verkrijgen van de juiste papieren om te kunnen terugkeren. Daarom zet het draaiboek in een stappenplan uiteen welke documenten op welke wijze bij welke instelling verkregen moeten worden. Dat lijkt wel op een werkinstructie voor uitzetambtenaren. “Blijf richting instanties altijd beleefd en reageer professioneel, nooit emotioneel”, adviseert het draaiboek ook nog. De diaconieën werken bij dit soort projecten nauw samen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), een belangrijke “ketenpartner” van de overheid in de uitvoering van het keiharde uitzetbeleid.³

Terugkehrhuis

De Dienst Terugkeer & Vertrek zal ook in zijn nopjes zijn met het eerste “terugkehrhuis” voor illegalen. Dat is een nieuw initiatief van plaatselijke kerken, het Justitiepastoraat, de IOM, en landelijke christelijke organisaties als Kerk in Actie, INLIA,⁴ ICCO en het Leger des Heils. Het particuliere vertrekcentrum wordt in 2009 in Groningen geopend en biedt plaats aan zo’n 40 illegalen die tijdelijk onderdak krijgen als ze “vrijwillig” meewerken aan hun vertrek. Veel illegalen in uitzetgevangenen kunnen niet worden gedeporteerd omdat hun land weigert om hen terug te nemen, tot groot ongenoegen van het ministerie van Justitie. De kerken schieten met dit project het ministerie te hulp bij het regelen van allerlei documenten. Men meent dankzij internationale samenwerking tussen christelijke organisaties de vereiste papieren in de landen van herkomst wel te kunnen bemachtigen en moeilijk verwijderbare illegalen toch het land uit te kunnen krijgen.

Het terugkehrhuis wordt gefinancierd door geldinzameling in kerken. Zo krijgt het ministerie er gratis een bondgenoot bij. Maar “we zijn geen uitzetorganisatie”, verklaart INLIA-directeur John van Tilborg over het project, dat er toch echt nadrukkelijk op is gericht om vluchtelingen richting landen van herkomst te loodsen. Justitie-hoofdpredikant en stichting Exodus-oprichter Jan Eerbeek⁵ maakt publiekelijk volop reclame voor het terugkehrhuis. Hij is een van de geestelijk verzorgers van het Justitie-pastoraat, die worden benoemd en betaald door het ministerie om aan gevangenen “het woord van God” te verkondigen.

Teun van Os van den Abeelen, voorzitter van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ)⁶ van de overheid, vindt het terugkehrhuis “een prima plan”. “Maar het is niet meer dan een druppel op een gloeiende plaat.” Ook waarschuwt hij schaamteloos voor een mogelijke “aanzuigende werking” van het project op nieuwe vluchtelingen. Die zouden Nederland volgens hem namelijk gaan verkiezen boven andere landen om naartoe te vluchten, omdat bij een afgewezen asielaanvraag de zaken hier beter voor hen zouden worden geregeld. Hij heeft blijkbaar nog niet door dat vluchtelingen heus wel weten dat Nederland op het gebied van migratie een van de strengste EU-landen is. Van Os van den Abeelen roept het ministerie van Justitie op om het plan van de kerken te omarmen en deel uit te laten maken van het eigen uitzetbeleid. “Alle mogelijkheden moeten worden benut en dat moeten ze ook zo snel mogelijk doen.” Kerkelijke terugkehrhuizen voor illegalen dreigen daarmee een nieuwe schakel in de deportatiemachine van de overheid te worden.

Harry Westerink

Noten

1. “Steungroep zet vluchtelingen onder druk met terugkehrprojecten”, Harry Westerink.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11420f92.htm>.
2. “Terugkehrplicht centraal bij VluchtelingenWerk”, Harry Westerink.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11407f91.htm>.
3. Zie: *speciale anti-IOM pagina*. Op: *Fabel Website* <www.defabel.nl/iom.htm>.
4. “INLIA steunt vooral de overheid”, Jan Tas. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11016f64.htm>.
5. “Godsdienst ingezet om gevangen illegalen klein te krijgen”, Harry Westerink.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11356f87.htm>.
6. “ACVZ: “vrijwillige terugkehr” bevorderen via uitsluiting”, Harry Westerink.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11114f70.htm>.

Kerkasiel voor Iraniërs. In 1997 streden kerken nog volop voor verblijfsrecht voor vluchtelingen.

Bekende Leidenaren steunen Koppenhinksteeg

Koppenhinksteeg in Leiden.

Steun de strijd

De diverse juridische procedures kosten de Koppenhinksteeg klauwen vol geld. Het afgelopen half jaar is al meer dan vijfduizend euro uitgegeven aan de strijd voor het voortbestaan van de Vrijplaats.

Steun ons in die strijd en stort uw gift op rekeningnummer 9432856 ten name van het Leids Weggeeffonds te Leiden, onder vermelding van “Vrijplaats Koppenhinksteeg blijft!”.

Alle beetjes helpen.
Alvast hartelijk dank.

Oud-wethouder Ron Hillebrand is een van de 30 bekende Leidenaren die een open brief ondersteunen aan het college van B&W, waarin gepleit wordt voor behoud van Vrijplaats Koppenhinksteeg. Inmiddels vechten de gebruikers van de steeg, waaronder De Fabel van de illegaal, het collegebesluit om de legalisering te staken ook aan bij de rechter.

In maart 2008 kwam het Leidse college terug op een besluit uit 2005 om de Vrijplaats te legaliseren. PvdA-er Hillebrand was destijds de initiatiefnemer van dat besluit. De belangrijkste reden voor het terugdraaien van de legalisering is volgens de gemeente een exploitatietekort van 300 duizend euro. Dat tekort is echter grotendeels veroorzaakt door het achterstallige onderhoud van de gemeente aan de panden in de Vrijplaats, door de politieke onwil om gereserveerde rijks gelden ten behoeve van de renovatie in te zetten, en door het getreuzel van de gemeente om de legalisering vlot te trekken. De gemeente wil het complex nu voor een prikkie aan de hoogste bieder verkopen en initiatieven als Bar & Boos, De Fabel, ontmoetingsruimte de Linkse Kerk, de Weggeefwinkel en sportschool Hong Ying in maart 2009 laten ontruimen.

Bekende Leidenaren

De tientallen vrijwilligers van de Vrijplaats zijn woedend over deze plotselinge ommezwaai van de gemeente. Ze worden gesteund door duizenden bezoekers en sympathisanten van de Vrijplaats die een protestbrief stuurden aan het college, de gemeenteraad, en de PvdA en GroenLinks in het bijzonder. Bij dat protest sluiten zich nu ook 30 bekende Leidenaren aan, uit de wereld van de Leidse cultuur en politiek. In een open brief vragen ze de gemeente “de onderhandelingen met de Vrijplaats Koppenhinksteeg te heropenen en de legalisering vlot te trekken”. De brief is onder meer ondertekend door voormalig wethouder Ron Hillebrand, dominee Anton Dronkers, directeur Ruud Visser van het Leids Vrijtijds Centrum, SP-Tweede Kamerlid Paul Ulenbelt, de voormalige GroenLinks-raadsleden Rianne Peeters en Gerard van Hees, een jurist, een hoogleraar en een FNV-organizer.

Naar aanleiding van de open brief lichtte Hillebrand in het Leidsch Dagblad toe waarom hij vindt dat de Koppenhinksteeg gelegaliseerd moet worden. Hij zegt “onder de indruk” te zijn van wat er allemaal in de Vrijplaats gebeurt. “Daar kan menig buurthuis nog wat van leren”, aldus Hillebrand. Verder stelt hij dat de VVD het in het college “heel hard” heeft gespeeld. “Die heeft zijn weerstand tegen krakers laten prevaleren boven het

nakomen van gemaakte afspraken. Dat is politiek niet fatsoenlijk. De gebruikers van de Koppenhinksteeg zijn ook gewoon burgers die recht hebben op een betrouwbare overheid.”

Juridische procedures

De strijd om de Koppenhinksteeg wordt ook op het juridische vlak gevoerd. Op 23 juni diende een door de gebruikers van de steeg tegen de gemeente aangespannen kort geding. De Vrijplaats eiste vernietiging van het collegebesluit om het legaliseringsproces stop te zetten, en hervatting van de onderhandelingen tussen de gemeente, woonstichting Ons Doel en de Vrijplaats. De kern van het betoog van de Vrijplaats was dat de gemeente handelde in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De gemeente heeft immers tweeënhal jaar lang de indruk gewekt dat de Vrijplaats zou worden behouden voor de stad. Op 4 augustus verwierp de rechter de eisen. Hij vond dat de door de gemeente gedane toezeggingen om te legaliseren nooit onvoorwaardelijk zijn geweest. De Vrijplaats-organisaties denken daar uiteraard heel anders over en zijn medio augustus in hoger beroep gegaan.

Ondertussen heeft het college in september haar aanbod ingetrokken om een beperkt aantal organisaties in de steeg te “ondersteunen” bij het vinden van alternatieve huisvesting. Het college doet namelijk alsof de steeg dat aanbod afgewezen heeft. De Vrijplaats heeft het college echter alleen laten weten eerst de juridische procedures af te willen wachten, alvorens het aanbod op zijn merites te beoordelen. Hoe dan ook zal de Vrijplaats, bijgestaan door een legertje advocaten en deskundigen, alles doen om de legalisering alsnog af te dwingen. Wat dat betreft moeten eventuele geïnteresseerde projectontwikkelaars goed beseffen wat ze zich op de hals halen als ze met de gemeente in zee gaan. De kans dat de koper van de panden uiteindelijk met de gemeente kopje onder gaat is immers levensgroot aanwezig.

Gerrit de Wit

Nederland gidsland voor nieuwe EU-regels tegen illegalen

Op grond van een nieuwe richtlijn mogen de EU-landen illegalen voortaan lang opsluiten in afwachting van hun uitzetting, tot een maximum van 18 maanden. Ook kunnen ze gedeporteerde illegalen voor 5 jaar de toegang tot het Europese grondgebied ontzeggen. Dat repressieve beleid is in Nederland al volop van kracht en dreigt nu ook door alle andere EU-landen te worden nagevolgd.

“Harmonisatie” van het migratiebeleid houdt grofweg in dat het beleid van het strengste land normgevend wordt voor alle EU-landen. In de zomer van 2008 werden nieuwe criminaliserende EU-regels tegen illegalen ingevoerd. In veel landen stak er een storm van verontwaardiging op, maar in Nederland ging het vrij geruisloos voorbij. Anders dan de meeste andere EU-landen hoeft de Nederlandse overheid het eigen beleid tegen illegalen namelijk niet extra te verscherpen. Nederland behoort al tot de landen met de hardste politiek tegen illegalen. En ook met het beleid tegen “allochtonen” met verblijfsrecht loopt Nederland voorop, onder meer via de inburgeringsplicht.

Net als in Denemarken, Estland, Finland, Litouwen, Groot-Brittannië en Zweden mogen illegalen in Nederland voor onbeperkte duur worden opgesloten. Dat gaat nog verder

dan de nieuwe EU-richtlijn van maximaal 18 maanden. Ter vergelijking met andere EU-landen: de huidige maximale detentieperiode voor illegalen bedraagt in Frankrijk en Cyprus 32 dagen, in Italië en Spanje 40 dagen, in Ierland 56 dagen, in Portugal 60 dagen, in Luxemburg en Griekenland 3 maanden, in Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Hongarije en Roemenië 6 maanden, in België 8 maanden, in Oostenrijk 10 maanden, in Polen 12 maanden, in Malta en Duitsland 18 maanden, en in Letland 20 maanden. De meeste EU-landen kennen dus een maximale detentieperiode van 8 maanden of minder. Maar in Nederland komt het al jarenlang regelmatig voor dat illegalen veel langer dan 8 maanden zitten opgesloten. De Fabel van de illegaal kent illegalen die 11, 15 of zelfs 17 maanden gevangen zaten en daarna op straat werden gegooid.

Afschrikmiddel

Op de richtlijn kwam kritiek van linkse partijen en vluchtelingen- en mensenrechtenorganisaties. “Ik vrees dat deze richtlijn als een soort afschrikmiddel moet werken, als een boodschap aan hen die willen komen dat ze slecht behandeld zullen worden”, stelde Bjarte Vandvik, secretaris-generaal van de Europese Raad voor Vluchtelingen en Ballingen. Maar volgens VVD-Europarlementariër Jeanine Hennis Plasschaert is die kritiek “complete nonsens”. “Het komt er echt niet op neer dat illegale immigranten zomaar in de gevangenis worden gestopt”, kletste ze uit haar nek. Want de kern van het opsluiten van illegalen is nu juist dat ze “zomaar” gevangen

worden gezet, zonder een strafbaar feit te hebben begaan en zonder vorm van proces. Dat gebeurt dag in dag uit, in de hele EU.

De richtlijn werd in het Europese Parlement (EP) goedgekeurd door een meerderheid van conservatieven, christen-democraten, liberalen en nationalisten. De sociaal-democratische EP-fractie pleitte nog voor een maximale detentieperiode van 6 maanden, maar dat werd van tafel geveegd. LOS-medewerkster Mieke Kox bood in mei 2008 samen met 80 kerkelijke en maatschappelijke organisaties een petitie aan de Tweede Kamer aan met dezelfde wens van maximaal 6 maanden opsluiting van onschuldigen. VluchtelingenWerk stelde zich nadrukkelijk niet achter de petitie, omdat men het principieel onjuist vindt dat vluchtelingen worden opgesloten alsof het misdadigers zijn. Ook De Fabel van de illegaal wees de petitie af. Steungroepen voor illegalen behoren niet mee te denken met de overheid over wat de beste manier is om hen uit te sluiten, uit te roken, op te sluiten en uit te zetten. Geen enkele termijn van opsluiting is acceptabel.

Harry Westerink

Stakingen en bezettingen voor verblijfsrecht

Franse actieposter.

Illegale arbeidsmigranten roeren zich in West-Europa. In Frankrijk wordt gestaakt en vinden er bezettingen plaats. België is het toneel van hongerstakingen. De resterende “witte” illegale arbeidsmigranten in Nederland lopen voortdurend tegen een muur op, en blijven vooralsnog met lege handen staan.

Op 6 juni 2008 overhandigde een afvaardiging van diverse comités van “witte” illegalen een petitie aan Nebahat Albayrak.¹ Daarin verzochten ze de staatssecretaris van Justitie om hen te legaliseren via haar discretionaire bevoegdheid. De “witte” illegale arbeidsmigranten vormen een beperkte groep overgebleven illegale arbeidsmigranten die tot 1998 een schijnbaar geaccepteerd leven leidden in Nederland. Ze werkten wit, betaalden belasting en sociale premies, hadden recht op collectieve voorzieningen en hun kinderen gingen naar school. Met de inwerkingtreding van de Koppelingswet werd dat allemaal teniet gedaan. In de zomer kwam het antwoord van Albayrak. Zoals verwacht was het negatief. De staatssecretaris refereerde in haar brief aan eerdere regelingen voor “witte” illegalen. Ze schreef dat ze geen aanleiding zag om nogmaals zoiets te doen. Zij ging uiteraard niet in op de in de petitie naar voren gebrachte kritiek op de rigide voorwaarden en de willekeur in toekenning van verblijfsvergunningen. Kritiek die eerder ook al door advocaten en rechters was geformuleerd.

Oppakken

Albayrak is momenteel bezig de Vreemdelingenwet flink aan te scherpen en ze profileert zich in Europa met het keiharde Nederlandse beleid. Het huidige politieke en maatschappelijke klimaat laat ook nauwelijks ruimte voor legalisering van illegalen. Dat bleek al uit de reactie van PVV-Kamerlid Sietse Fritsma op het aanbieden van de petitie. Hij legde Albayrak het vuur aan de schenen en vroeg en passant of ze van plan was om de “witte” illegalen bij die gelegenheid direct op te pakken en uit te zetten. De comités houden toch wat hoop om iets voor elkaar te kunnen krijgen in de slipstream van het pardon voor vluchtelingen. Wellicht tegen beter weten in.

Verrassend is dan ook de recente uitspraak van een voorzieningen-rechter in Den Bosch in de zaak van een afgewezen “witte” illegaal die aanspraak had gemaakt op de pardonregeling voor vluchtelingen. De rechter vond dat de overheid niet duidelijk gemaakt heeft waarom mensen die geen asielaanvraag maar een andere aanvraag voor een verblijfsvergunning hebben gedaan, op voorhand van het pardon uitgesloten zouden moeten worden. Het ging de overheid er immers om grote groepen mensen die hier al lang verbleven te legaliseren. De oorspronkelijke aanvraag is minder relevant, wat de rechter betreft. “Vanuit deze optiek is de doelgroep van de regeling zeer wel te vergelijken met de groep vreemdelingen die eveneens voor 1 april 2001 vergeefs een reguliere aanvraag hebben gedaan en vervolgens doorlopend in Nederland hebben verbleven en daarbij eveneens veelal een of meer reguliere vervolgaanvragen hebben ingediend.” De staat is tegen de uitspraak in beroep gegaan. De zaak zal waarschijnlijk over een half jaar dienen. Het is zeer de vraag of deze positieve uitspraak dan stand zal houden.

Bezetting

Ook in andere West-Europese landen voeren illegale arbeiders strijd. Vaak met pittige strijdmethoden. Sinds april 2008 staken en strijden in Parijs en omgeving diverse comités van arbeiders zonder papieren, zoals de Coordination de Sans Papiers 75 (CSP75) en het 9ème Collectif des Sans Papiers. Die staken, hebben werkplekken bezet en hun intrek genomen in kerken. Zo zijn onder meer het kantoor van een werkgeversorganisatie in de schoonmaakbranche, een restaurant en bouwonderneming bezet. De arbeiders krijgen daarbij steun van de vakbond CGT en diverse andere organisaties.

Net als de Nederlandse “witte” illegalen wonen en werken de stakende arbeiders al vele jaren in Frankrijk. Ze betalen ook sociale premies en belastingen. Alleen een verblijfsvergunning ontbreekt. Er zouden inmiddels zo’n 600 stakers zijn en in totaal hebben zich een paar duizend illegalen georganiseerd in de sans papiers-comités. Ze werken vooral in restaurants, schoonmaakbedrijven en bouw-bedrijven. De arbeiders, veelal van Afrikaanse afkomst, werken gemiddeld zo’n 50 tot 55 uur per week tegen een minimumloon van ongeveer duizend euro. Overuren worden niet uitbetaald en ze hebben slechts recht op 14 dagen vakantie per jaar. Dat is minder dan de helft van het wettelijk minimum.

De regering probeert tweedracht te zaaien onder de illegalen, en met enig succes. Er ligt namelijk een eenmalig aanbod om aanvragen voor een verblijfsvergunning individueel te beoordelen. Maar die moeten dan aangeleverd worden via de vakbond CGT, die door de overheid als officieel intermediair gezien wordt. De CGT heeft inmiddels zo’n

900 verzoeken ingeleverd. Maar andere illegale arbeiders, die zich apart van de CGT hebben georganiseerd, zien deze oplossing niet zitten. Die vinden dat alleen een collectieve regeling de problemen werkelijk oplost. Want met dit aanbod dreigt uiteindelijk slechts een kleine groep gelegaliseerd te worden. Bovendien blijven het economische systeem en het inhumane migratiebeleid in tact, merken de linkere steungroepen en illegalen terecht op. Deze onderlinge controverses leidt tot heftige discussies. Sommige arbeiders kiezen nu eieren voor hun geld en leveren hun aanvraag via de CGT in, anderen weigeren dat vooralsnog en blijven strijden voor de grotere oplossing.

Hongerstaking

In België gaven de meeste politieke partijen voor de verkiezingen van zomer 2007 aan dat er een pardon moest komen, net als in Nederland, voor al die mensen die al jaren in België verblijven, en die gestrand zijn in eindeloze procedures en afwijzingen. Nadat België eindelijk een regering had, zegde minister van Migratie- en Asielbeleid Annemie Turtelboom toe in het voorjaar van 2008 met een rondzendbrief te komen. Daarin zouden de criteria staan waaraan vluchtelingen moeten voldoen om voor het pardon in aanmerking te komen. Maar die brief is er nog steeds niet. Uit wanhoop over het uitblijven van een regeling begonnen de illegalen zich te roeren. Vanaf maart tot aan de zomer bezetten tegen de 200 illegalen de Begijnhofkerk in Brussel. Dat was het begin van een hele reeks acties en hongerstakingen, gesteund door kerken, vakbonden en solidaire burgers.

In mei ging een deel van de kerkbezitters gedurende 55 dagen in hongerstaking. Onder hen ook een tiental vrouwen. Na enige toezeggingen stopten ze. Ook op andere plekken hebben actievoerders toezeggingen gekregen, maar er heerst daarbij een enorme willekeur. In de Begijnhofkerk kregen 161 hongerstakers en actievoerders voor 9 maanden een verblijfsvergunning en een werkvergunning. Op andere plekken kregen hongerstakers slechts 3 tot 6 maanden uitstel van de plicht om het land te verlaten. Anderen kregen helemaal niets. Weer anderen kregen een echte verblijfsvergunning voor een jaar of andere vormen van bescherming. Eind september waren er nog ruim 100 illegalen in hongerstaking, van een tot tweeënhalve maand. Nog steeds komen er nieuwe bezettingen bij en worden er andere acties gevoerd.

Ondertussen wordt er in spanning afgewacht welke criteria er in de rondzendbrief zullen staan. Dat zullen er waarschijnlijk tientallen worden. Dat roept nu al verzet op omdat de diverse groepen illegalen sterk uiteenlopende situaties kennen. Niet iedereen heeft ooit asiel aangevraagd of heeft überhaupt een dossier. Dat geldt met name voor de arbeidsmigranten. Actiecomités en belangenbehartigers willen graag dat alle groepen worden meegenomen in het pardon. Wat Pol van Camp van de organisatie Recht op Migratie betreft is de oplossing simpel. “Vele anderen in dezelfde situatie worden wel geregulariseerd (honderden per jaar) op basis van ‘humanitaire redenen’ waarvoor geen criteria bestaan. De regering raakt het nog steeds niet eens welke die criteria wel moeten zijn en ondertussen heeft de minister (in de praktijk Dienst Vreemdelingenzaken) een onbeperkt interpretatierecht over die ‘humanitaire redenen’.”

Ellen de Waard

Noot

1. Zie ook: de speciale “witte” illegalen-pagina op de Fabel Website <www.defabel.nl/gmii.htm>.

Rechtse woede om kleine deukjes in het inburgeringsbeleid

De praktische uitvoering van de inburgeringsplicht verloopt erg moeizaam.¹ Inburgeringsplichtigen komen massaal niet opdagen bij de cursussen. En twee rechterlijke uitspraken hebben de regels rond inburgering en huwelijksmigratie ondermijnd. Tot groot ongenoegen van beleids- en opiniemakers.

“Toestroom bruiden verwacht”, “Helemaal terug bij af” en “Is Verdonks erfgoed nog te repareren?”. Schreeuwerige krantenkoppen, vragen in de Tweede Kamer en verontwaardiging bij rechts Nederland. Twee kritische rechterlijke uitspraken over inburgering en huwelijksmigratie zorgden voor een paniekaanval onder de vele voorstanders van een repressieve migratie-beheersing. De uitspraken werden gedaan in rechtszaken van mensen die bij hun partner in Nederland willen gaan wonen. In juli 2008 bepaalde een Amsterdamse rechter dat de overheid van huwelijksmigranten niet mag eisen dat ze eerst in hun land van herkomst een inburgerings-examen afleggen. De rechter gaf daarvoor een puur technisch argument. De voorwaarde van die toets is weliswaar opgenomen in de Wet Inburgering Buitenland (WIB), maar niet in het Vreemdelingenbesluit. En alleen eisen die daarin staan, mogen aan aanvragers van verblijfsrecht gesteld worden. Vervolgens haalde een Roermondse rechter de eis onderuit dat de Nederlandse partner minimaal 120 procent van het minimumloon moet verdienen. Volgens de rechter is dat strijdig met de Europese gezinsherenigingsrichtlijn. De partner hoeft van de rechter maar 100 procent van het minimumloon te verdienen.

Sluizen open

De rechters hebben zo twee van de drie belangrijkste regels ondermijnd die huwelijksmigratie zoveel mogelijk zouden moeten tegengaan. De derde regel is minder omstreden. Dat is de eis dat de partner van de aanvrager minimaal 21 jaar moet zijn. De rechterlijke beslissingen zijn een belangrijke winst voor tegenstanders van de huidige inburgeringswetgeving, zoals bijvoorbeeld het Inspraakorgaan Turken en het anti-discriminatiebureau Artikel 1. Die hebben eerder al bezwaar aangetekend tegen de wetgeving op grond van discriminatie. Maar dat maakt weinig kans. Tot nu toe betekende elke aanpassing van de inburgeringsregels automatisch een verscherping. Zo scherpte minister van Wonen, Wijken en Integratie Ella Vogelaar de eisen van de inburgeringstoets aan omdat ze hem te gemakkelijk vond.

Maar de twee uitspraken zijn geen reden tot feest. Ze hebben alleen betrekking op gezinsvormers en -herenigers. Voor alle andere migranten blijven inburgeringstoetsen verplicht. Daar komt bij dat het ministerie van Justitie in beide zaken in beroep is gegaan. Staatssecretaris van Justitie Nebahat Albayrak heeft verder in antwoord op Kamervragen van GroenLinks geantwoord dat tijdens de duur van beide rechtszaken de oude voorwaarden van kracht blijven. “Mijns inziens is er dan ook geen sprake van dat migranten onterecht de toelating tot Nederland zou zijn geweigerd in het kader van gezinsvorming of gezinshereniging”, aldus Albayrak, die zo vooruitloopt op de mening van de rechter in hoger beroep. Ze wordt daarin gesteund door een ruime Kamermeerderheid van PvdA, CDA, VVD en PVV. Die hadden meteen na de rechterlijke uitspraak al aangedrongen op handhaving van de exameneis. Het is overigens voor Justitie waarschijnlijk slechts een peuleschil om het Vreemdelingenbesluit zodanig aan te passen dat op de oude voet kan worden doorgegaan met de inburgeringsplicht in het buitenland. De PVV heeft daar al op aangedrongen. Volgens PVV-Kamerlid Sietse Fritsma zijn door de Amsterdamse uitspraak de sluizen nu open gegaan voor gezinsmigratie. Hij eiste dan ook van Albayrak dat “alle mogelijke middelen worden aangewend om de uitspraak ongedaan te maken”, zonodig wetswijzigingen.²

Vluchtelingen

Ook op het gebied van vluchtelingen verloopt de inburgering niet zo vlot als de beleidsmakers wel zouden willen. Eind augustus trokken onder andere VluchtelingenWerk Nederland (VWN) en christelijke steunorganisatie INLIA aan de bel over de penibele situatie van tienduizenden vluchtelingen die verplicht moeten inburgeren. Het overgrote deel van de toegelaten vluchtelingen krijgt tijdelijke verblijfspapieren.

Die werden altijd na 5 jaar automatisch omgeruild in verblijfspapieren voor onbepaalde tijd. Vanaf 21 september 2008 geldt echter de nieuwe verplichting dat vluchtelingen geslaagd moeten zijn voor hun inburgeringsexamen, willen ze daarvoor in aanmerking komen. In augustus was al duidelijk dat tienduizenden vluchtelingen niet aan die nieuwe eis zouden kunnen voldoen. “Doordat ze geen permanente status krijgen, blijft het risico bestaan dat ze alsnog worden teruggestuurd. Dit bijvoorbeeld doordat een land van herkomst alsnog veilig wordt verklaard”, aldus VWN. Volgens beide organisaties doen veel vluchtelingen niet mee aan de inburgeringscursussen omdat ze er nauwelijks van op de hoogte zijn, en ook niet weten dat ze verplicht zijn. Vluchtelingen die er wel van weten, hebben door de bureaucratische chaos rond het geven van cursussen zelden de kans gehad om examen te doen. Vogelaar erkende dat het niet de schuld was van de vluchtelingen dat ze niet ingeburgerd zijn, maar dat het lag aan de gebrekkige infrastructuur van de inburger-instellingen. Daarom is de termijn waarbinnen vluchtelingen moeten zijn ingeburgerd, verschoven naar januari 2010.

Noodtoestand

Sinds de opkomst van het integratiedebat is er van rechts tot links steeds meer een sfeer ontstaan van inburgeren of oprotten. Daarom is het belangrijk dat er af en toe een deuk in het beleid wordt geslagen. Dat kan de door de overheid opgejaagde inburgeringsplichtigen een adempauze geven en critici wellicht inspireren tot meer verzet. Kamerleden en opiniemakers konden de tegenslag van de rechterlijke beslissingen maar moeilijk verwerken en buitelden over elkaar heen om de noodtoestand uit te roepen. “Dit is ongelooflijk dom. De wet moet zo snel mogelijk worden gerepareerd”, aldus PVV-er Fritsma. Uit angst voor aanzuigende werking wilde hij zelfs een tijdelijke stop op alle aanvragen, totdat de gaten in de wetgeving zouden zijn gedicht. En daarin stond de rechts-populist zeker niet alleen.³ “Wij staan nog steeds achter de verplichte inburgering in het buitenland voordat iemand hierheen komt. Wat er ook is misgegaan, het moet zo snel mogelijk worden gerepareerd”, brieste PvdA-Kamerlid Jeroen Dijsselbloem. Hoogleraar vreemdelingenrecht Anton van Kalmthout zag al een stroom van misschien wel duizenden migranten Nederland bestormen. “Iedereen die gezakt is of nog twijfelde over het doen van zo’n examen, zal nu zijn slag slaan.” Elsevier-opiniemaker Syp Wynia⁴ zag naast de oprukkende migranten ook nog het gevaar van de vijfde colonne. “Voor het legertje, gesubsidieerde, vreemdelingenadvocaten in Nederland ligt daar nog een schone kans. En voor Human Rights Watch en hun bondgenoten is er een extra reden om Nederland te dagen, juist omdat andere, ook grotere, Europese landen het Nederlandse voorbeeld zouden willen volgen.”⁵ VVD-er Henk Kamp ging nog een stap verder, en meende zich als parlementariër ineens te mogen bemoeien met de rechterlijke macht. “Het lijkt wel of linkse rechters, wetenschappers en asielvocaten bezig zijn met een campagne om het immigratiebeleid alsnog te frustreren en terug te draaien.”⁶ Zo zet het Kamerlid druk op rechters om alleen nog harde uitspraken te doen. Want wie dat onvoldoende doet, zou wel eens partijdig gevonden kunnen worden, en dus geen goede rechter.

Sandor Schmits

Noten

1. Zie: de speciale inburgeringspagina op de Fabel Website <www.defabel.nl/inburger.htm>.
2. “Gaatje in wet helpt weinig migranten”, Janny Groen. In: De Volkskrant, 17.7.2008.
3. “Toestroom bruiden verwacht”. In: Leidsch Dagblad, 17.7.2008.
4. “Wekelijks afrekenen met migranten en werklozen”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11064f68.htm>.
5. “Voortrekker Nederland”, Syp Wynia. In: Elsevier, 26.7.2008.
6. “Is Verdonks erfgoed nog te repareren?”, Ron Meerhof. In: De Volkskrant 25.7.2008.

Vluchtelingenkinderen burgeren in via spijkerpoepen.

Praatjesmaker

De eeuwige allochtoon

Ik moest een toets halen
Ik moest de taal leren
De geschiedenis
Ik moest weten wanneer ik waar heen moest
Ik moest nog een toets halen
En nog één en nog één
Ik moest naar een ceremonie
Onder de Nederlandse vlag werd gezongen
“Duitse bloed, Koning van Hispanje”
Ik wist het toen wel
Nu niet meer
Ik moest blij zijn
Trots
Ik moest ergens werken
Ik moest de taal beter leren
En nog beter en nog beter
Accentloos
Ik moest het overal spreken
Mijn eigen taal vergeten
Mijn eigen taal?
Dat was nu Nederlands
Ik moest het accepteren
Ik was ook Nederlander
Zo moest ik me voelen
Ik moest voor het Nederlandse team zijn
Met elke sport
Mijn lievelingskleur moest oranje zijn
Ik moest houden van bier
Van Nederlandse muziek
Trots zijn op mijn Nederlandse identiteit
Op de geschiedenis van Nederland
Op alle nationale helden
Die zij voor mij bepaalden
Ik moest een hekel hebben aan verraders
Aan mensen die Nederland kapot wilden maken
Ik mocht geen fouten maken
Mijn kinderen mochten dat ook niet
Want dan waren we geen Nederlanders meer
Dan waren we iets anders, iets minderwaardigs
Ik wilde niet minder zijn
Ik moest mijn haarkleur veranderen, mijn huidskleur
Ik moest blauwe ogen hebben
Ik moest mijn naam veranderen
Nu hoorde ik er echt bij
Nu was ik een echte Nederlander
Nee
Dat dacht ik alleen maar
Ik was niet in Nederland geboren
Ik bleef een allochtoon

Debat over Zwarte Piet-racisme opengebroken

De op 30 augustus 2008 geplande actie tegen Zwarte Piet¹ werd kort tevoren afgelast door een van de organisatoren, het Eindhovense Van Abbemuseum, wegens een stroom van rechts-populistische bedreigingen. De vrijheid om een anti-racistische mening te uiten moest wijken voor de nationalistische verdediging van het Sinterklaasfeest. Maar de rel leidde wel tot meer publieke discussie over het racistische fenomeen Zwarte Piet.

De kunstenaars Annette Krauss en Petra Bauer hadden in het kader van de tentoonstelling “Be(com)ing Dutch” van het museum een ludieke protestmars voorbereid in de Eindhovense binnenstad. Daarmee wilden ze het debat over Zwarte Piet aanzwengelen. In de week voor 30 augustus ontvingen het Van Abbemuseum en mede-organisator Doorbraak honderden mails en telefoontjes met gescheld en bedreigingen.² Extreem-rechtsen gaven aan de actie te willen komen verstoren. Het museum raakte in paniek. Op 28 augustus liet directeur Charles Esche tijdens een crisisberaad aan de twee kunstenaars en een Doorbraak-vertegenwoordiger weten dat het museum de actie had afgelast. De veiligheid van de deelnemers aan de actie kon volgens de politie en de gemeente Eindhoven niet langer worden gegarandeerd, aldus Esche. De sfeer zou te verziekt zijn geraakt. De kunstenaars en Doorbraak waren niet betrokken bij de besluitvorming. Tijdens het overleg lag al een concept-persbericht over de afgelasting klaar.

Performance art

De kunstenaars en Doorbraak voelden zich voor het blok gezet door de beslissing van het museum. Esche gaf wel aan dat het museum de kunstenaars in de toekomst wilde blijven steunen, bijvoorbeeld door een kritisch openbaar debat over Zwarte Piet te organiseren. Maar hij vertelde er niet bij wat het museum zou doen als extreem-rechts ook zo’n debat zou willen komen verstoren. “Krauss en Bauer gebruikten het Van Abbemuseum als een platform voor hun anti-racistische geluid tegen Zwarte Piet”, zo stelde Doorbraak op 29 augustus in een persbericht.³ “Zo hoopten ze dat er in Nederland eindelijk eens wat meer kritiek gegeven zou gaan worden op de welhaast onaantastbare Sinterklaas-traditie. In het verleden spraken meestal alleen zwarte Nederlanders zich uit tegen Zwarte Piet. Hoewel het museum het kunstenaarsproject lange tijd steunde, trekt men zich nu terug, uit vrees voor extreem-rechts en voor aantasting van de goede naam van het museum bij het grote publiek.” Volgens Doorbraak waren het museum en ook de gemeente Eindhoven “gezwicht voor de bedreigingen van het racistische en nationalistische gepeupel, dat maatschappelijk steeds meer terrein aan het veroveren is”.

Volgens Esche echter was het museum “niet gezwicht voor de druk van tegenstanders. We moeten helaas constateren dat het kunstwerk - de protestmars als performance art - door de externe druk is veranderd. Daardoor zou de boodschap niet meer overkomen.”⁴ Een merkwaardig standpunt, want het performance-kunstwerk, met een acteur, rap, muziek en toespraken, moest juist nog op straat worden gecreëerd. Het was er dus nog niet en kon daardoor ook nog niet zijn veranderd.

Schoorsteenveger

De negatieve reacties op de actie gaven een verhelderend kijkje in de keuken van racistisch en nationalistisch Nederland. Opvallend daarbij was de grote hoeveelheid scheldpartijen en dreigementen. Eerdere Doorbraak-acties tegen bijvoorbeeld Rita Verdonk leidden tot veel minder commotie en agressie. Nu voelden duizenden Nederlanders zich via internetfora, mail en telefoon geroepen om “het nationale erfgoed van Sint en Piet” met man en macht te verdedigen tegenover de veronderstelde dreiging dat dit laatste restje van “de Nederlandse cultuur” ook nog verloren zou gaan. Ook viel op dat de boze reacties uit allerlei delen van de samenleving kwamen, niet alleen uit de neo-fascistische hoek en van de kant van Wilders- en Verdonk-fans, maar ook uit kringen van stemmers op de gevestigde politieke partijen. De woede over de actie liep van extreem-rechts tot links. “Dit vind ik dus echt gezeik”, reageerde een voormalig GroenLinks-lid. De organisatoren zouden niet zo moeten zeuren, want Zwarte Piet beeldde volgens hem “een Italiaanse schoorsteenveger” uit met roet op zijn gezicht. Dat ook door veel anderen gebruikte argument valt makkelijk te weerleggen door te verwijzen naar het kroeshaar, de gouden oorringen en de dikke roodgestifte lippen van Zwarte Piet, die daarmee overduidelijk een stereotiep zwart Afrikaans uiterlijk heeft. En het kostuum dat Piet draagt, lijkt bepaald niet op de werkkleding van een schoorsteenveger. Piet loopt er namelijk bij als een zeventiende of achttiende eeuwse huisslaaf.

Blijf met je buitenlandse en linkse poten van onze cultuur af, dat was grofweg de stemming onder de Zwarte Piet-fans. Veel rechtsen maakten zich er kwaad over dat de uit Duitsland en Zweden afkomstige Krauss en Bauer het lef hadden om “onze feesten” te bekritisieren. Ze riepen op om deze EU-burgers tot ongewenst vreemdeling te verklaren en uit te zetten. En ze dreigden Doorbraak fysiek te gaan aanvallen en afmaken. “Links tuig, sterf!”, aldus een van de vele opgefokte reacties die de organisatie ontving. Daarbij maakten ze vanuit een zelfbedachte underdogpositie gebruik van de bekende rechts-populistische mythe van de linkse almacht. Links zou in dit land de dienst uitmaken en anderen dwingen om Zwarte Piet af te schaffen. Maar feitelijk proberen anti-racistische activisten alleen maar om het debat open te breken over een door witten bedachte traditie die zwarten karikaturaal en beledigend uitbeeldt. “Wij hebben Zwarte Piet niet uitgevonden, maar we hebben er wel last van”, stellen veel zwarte Nederlanders dan ook.

Heiligschennis

Ook rechts-populistische politici vielen de organisatoren van de actie heftig aan. Geert Wilders wilde het Van Abbemuseum de mond snoeren door hun subsidie af te nemen, want die zou worden “verspild aan gevaarlijke politiek correcte multiculturele hobby’s”, aldus Kamervragen van de PVV. Rita Verdonk sprak zich eveneens tegen de actie uit en pleitte voor intrekking van de subsidie aan het museum. Ook volgens haar is Zwarte Piet gewoon een witte Hollandse jongen die door de schoorsteen is gekropen en zwart van het roet is geworden. Verdonk heeft overigens een rol in de film “Sinterklaas en het geheim van het grote boek”, die op 9 oktober in première gaat. Op 3 april had ze zich bij de presentatie van haar beweging Trots Op Nederland ook al opgeworpen als verdediger van Sint en Piet. “Ze willen ons Sinterklaasfeest

Uit de illegaliteit

Eerst Nederlands, nu illegaal

Jane Abdoella is in 1968 als Nederlandse in Suriname geboren en kreeg na de onafhankelijkheid in 1975 de Surinaamse nationaliteit. Ze had in Suriname een 15 jaar durende relatie met een Nederlandse man, met wie ze drie kinderen kreeg. Ze werd door hem stelselmatig geestelijk en lichamelijk mishandeld. Uiteindelijk vluchtte ze van hem weg. Ze ging met haar kinderen elders in Suriname wonen, maar hij bleef haar stalken en bedreigen. Daardoor zag ze zich enkele jaren geleden gedwongen om met haar drie kinderen van 10, 16 en 18 jaar naar Nederland te vluchten. Die hebben de Nederlandse nationaliteit en mogen hier dus wonen. Maar Abdoella zelf niet. Ze vroeg daarom verblijfsrecht aan op grond van gezinshereniging, maar dat werd afgewezen. De overheid dwong haar in 2007 om terug te gaan naar Suriname en daar bij de Nederlandse ambassade een machtiging voorlopig verblijf (mvv) aan te vragen. Haar minderjarige kinderen moesten ouderloos in Nederland achterblijven. Na een jaar wachten werd haar mvv-aanvraag alsnog afgewezen. Op een toeristenvisum ging ze terug naar Nederland, wanhopig en boos om zoveel onrecht. Nu verblijft ze illegaal in Alphen aan den Rijn bij haar jongste dochter en zoon. Haar oudste dochter woont inmiddels zelfstandig.

In juni 2008 nam Abdoella contact op met De Fabel van de illegaal. Ze vroeg om hulp en dat leidde tot veel media-aandacht en politieke pressie. Ze schreef een smeekbrief naar staatssecretaris Albayrak, die daar nog steeds op moet reageren. In korte tijd haalde ze meer dan 700 steunbetuigingen op. Ze krijgt onder meer steun van de burgemeester van Alphen, de pastoor van de katholieke kerk, haar huisarts, een aantal gemeenteraadsleden, en veel andere Alphenaren. Ze overhandigde de steunbetuigingen aan de burgemeester, die daarop in een brief aan Albayrak vroeg om verblijfsrecht voor Abdoella.

Inmiddels had ze ook bij de Sociale Verzekeringsbank kinderbijslag aangevraagd en bij de gemeente Alphen een bijstandsuitkering. Alleen al het kunnen indienen van die aanvragen kostte grote moeite. Wie geen verblijfsrecht heeft, krijgt immers overal te maken met de administratieve apartheid. Tijdens een gesprek over haar bijstandsaanvraag met twee gemeente-ambtenaren kwam zelfs de vreemdelingenpolitie langs. Die was op de hoogte van de afspraak, wat alleen maar kan betekenen dat een gemeente-ambtenaar dat had doorgegeven. Vanwege haar minderjarige kinderen zette de vreemdelingenpolitie haar niet gevangen. Maar ze pakten wel haar paspoort af en legden haar een meldplicht op. Navraag leerde later dat de IND daartoe geen opdracht had gegeven. De vreemdelingenpolitie lijkt eigenmachtig en tegen de regels in te hebben gehandeld. Haar aanvragen voor kinderbijslag en bijstand werden afgewezen. Haar strijdbare advocaat Pim Fischer uit Haarlem, bekend van andere zaken op het gebied van basisvoorzieningen aan illegalen, heeft inmiddels bezwaar gemaakt tegen die afwijzingen. Allerlei organisaties, waaronder Defence for Children, hebben Albayrak verzocht om Abdoella verblijfsrecht te geven. Ook in de Tweede Kamer is aandacht voor haar zaak.

Ondertussen heeft Abdoella geen geld meer om van te leven. Ze heeft inmiddels een fikse huurachterstand. Ze kan haar Nederlandse kinderen financieel niet onderhouden. Samen dreigen ze op straat te worden gezet. Maar Abdoella vecht door. Ze hoopt dat Albayrak over haar hart zal strijken, moeder en kinderen niet zal scheiden en haar verblijfsrecht zal geven. Voor meer informatie zie: “Surinaamse vrouw strijdt voor verblijfsrecht”. Op: Fabel-website <www.defabel.nl/40347e01.htm>. Harry Westerink

afpakken”, waarschuwde de complotdenkster toen.⁵ De Eindhovense LPF vroeg het plaatselijke gemeentebestuur om de protestmars te verbieden. De actie is een “regelrechte schande en aanval op onze cultuur”, huilebalkte fractievoorzitter Rudy Reker. “Het Sinterklaasfeest van de kinderen afpakken is niets anders dan pure culturele indoctrinatie en cultuurrelativistische waanzin.” De Eindhovense VVD noemde het protest “absurd”. Al deze anti-democratische partijen zijn voor de vrijheid van meningsuiting, zolang die meningen maar uiterst rechts zijn. Anti-racisme moet blijkaar meteen worden verboden.

Veel Zwarte Piet-fans beroepen zich met een welhaast religieuze vervoering op de traditie van het kinderfeest, alsof de aanwezigheid van een traditie op zich al de rechtvaardiging ervan vormt. Waarom zouden we deze traditie moeten veranderen? Dat valt vaak te horen, waarbij gedaan wordt alsof een breuk met de huidige opzet van het feest niets minder dan heiligschennis zou zijn. In feite zijn in de loop van de geschiedenis steeds opnieuw allerlei veronderstelde tradities veranderd, aangepast of afgeschaft, zoals bijvoorbeeld de eeuwenlange traditie van de Nederlandse slavenhandel. Daar komt bij dat het Sinterklaasfeest zoals wij het nu kennen, nog maar anderhalve eeuw oud is en werd bedacht door één persoon, de kinderboekenschrijver Jan Schenkman.⁶ In 1850 voegde Schenkman in zijn prentenboek “Sint Nicolaas en zijn knecht” een aantal voor die tijd nieuwe elementen aan het Sinterklaasfeest toe, zoals de stoomboot uit Spanje, de knecht Zwarte Piet met zak en roe, het rijden van Sint over de daken en het gooien van pakjes door de schoorstenen. Wat ooit door iemand is bedacht, kan door anderen ook weer worden veranderd. Wie anti-racisme serieus neemt, ziet de noodzaak in om de racistische elementen uit het feest te verwijderen en het aan te passen aan de veranderde inzichten over witte en zwarte mensen en hun onderlinge relatie.

Lijsbehoud

Gelukkig ontving Doorbraak ook positieve reacties, zoals van “Zwarte Piet = Zwart verdriet”.⁷ Die actiegroep demonstreerde midden jaren 90 vier keer in Amsterdam tegen Zwarte Piet. Daarbij werden de actievoerders bespuugd en geslagen. “De agressie was toen al groot”, aldus het comité. Anderen die destijds kritiek leverden op Zwarte Piet hadden vergelijkbare ervaringen. “Maar onze acties hoefden tenminste niet te worden afgelast”, reageerden ze op de huidige ophef, die ze kenmerkend achten voor de toenemende verslechterring van het maatschappelijk klimaat. Kritiek leveren op Zwarte Piet roept veel weerstand op en kan bijzonder schadelijk zijn voor je positie in de samenleving, zo waarschuwden ze. Het lijkt welhaast sociale zelfmoord, zo ondervonden de auteurs die meewerkten aan het in 1998 verschenen boek “Sinterklaasje, kom maar binnen zonder knecht”. Puur uit lijsbehoud durven ze zich sindsdien niet meer zo in het openbaar uit te spreken tegen Zwarte Piet.

Een flink aantal hiphop-musici steekt zijn kritiek op Zwarte Piet gelukkig niet onder stoelen of banken. Evenals nogal wat andere zwarte Nederlanders haalt The Anonymous Mis van de soloband Postman zijn kinderen van school zodra de schoolbezoeken van Sint en Piet beginnen. “Het is puur racisme. Het is vergelijkbaar met de blackface uit de VS van begin vorige eeuw. Het is plat gezegd een neger. Met argumenten als ‘ach ja, maar de kinderen!’ kan ik niets, want dit is voor kinderen de eerste kennismaking met racisme. Het is de basis voor een latere houding ten opzichte van donkere mensen die hierdoor als minder beschouwd worden. Een met zwarte vegen ingesmeerd gezicht met de blonde haren nog duidelijk zichtbaar kan ik nog aannemen als schoorsteenveger. Maar dat is bij Zwarte Piet niet het geval. De laatste jaren bevindt Zwarte Piet zich wel steeds minder in de rol van slaaf, maar het zijn ook vooral de liedjes: ‘Ook al ben ik zo zwart als roet’ en ‘Sinterklaasje, kom maar binnen met je knecht’.”⁸

Pepernoten

Rapper SugaCane vertelt aan buitenlandse media altijd over “dit absurde feest”. Hij was een keer in Senegal, bezocht de Nederlandse ambassade en zag daar zelfgemaakte Sinterklaas- en Zwarte Piet-afbeeldingen hangen. “Ik dacht: wow, in zwart Afrika hebben jullie vuile Hollanders het lef om achter gesloten deuren Sinterklaas en Zwarte Piet te vieren? De buitenwereld heeft geen idee. Ik ging toen naar buiten met zo’n afbeelding en liet het op straat zien. De lokale bevolking werd helemaal gek. Ik heb mijn optreden uitgesteld op het moment dat de Nederlandse ambassade kwam kijken. Pas toen ze vertrokken, heb ik het optreden doorgezet.” Hiphopper Blaxtar krijgt in het buitenland vaak te horen dat het hoog tijd wordt om meer te doen tegen Zwarte Piet. Hij wijdde zijn nummer “Niet” aan kritiek op Piet. “Zwarte Piet is een karikatuur van een donker iemand, zoals je die ook in oude tekenfilms van Walt Disney ziet.” In de Bijenkorf zag hij een keer “Zwarte Pieten-poppen die omhoog in een touw klommen. Het moet niet veel gekker worden! Ze worden neergezet als een soort grappige aapjes. Schattig, lolliq, acrobatisch en vooral niet te slim.” Blaxtar ziet het wel zitten om via hiphopconcerten de kritiek op Zwarte Piet verder te verspreiden.

Lijn5- en UrBNN-presentatrice Zarayda Groenhart heeft persoonlijk ervaren wat Zwarte Piet met kinderen doet. “Ik was een jaar of 13 toen ik in de dagen voor 5 december voor de Blokker stond te wachten en een kind op mij af kwam en “Pepernoten! Zwarte Piet!” tegen mij riep. Toen ik

antwoordde dat ik die niet had, schopte ze me tegen mijn schenen en herhaalde ze haar eis. “Pepernoten, stomme Zwarte Piet!” Het gebeurt niet vaak dat ik met een mond vol tanden sta, maar toen wist ik echt niets te zeggen. De moeder stond er op een afstandje bij. Ik keek die moeder vragend aan of ze er nog iets van zou gaan zeggen, waarop ze reageerde met: ‘Tja, je kan toch niet van die kinderen verwachten dat ze het verschil zien?’.” Maar van volwassenen mag je wel verwachten dat ze kinderen niet langer meer opzadelen met het racistische fenomeen Zwarte Piet.

Harry Westerink

Noten

1. “Actie tegen koloniale traditie van Zwarte Piet”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11459f93.htm>.
2. Zie: “Gescheld van rechts-populistische Zwarte Piet-fans”. Op: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu/content/view/59/4>.
3. “Actie tegen Zwarte Piet eenzijdig afgelast door Van Abbemuseum”. Op: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu/content/view/58/4>.
4. “Protestmars Zwarte Piet afgelast na bedreiging”, Peter de Graaf. In: De Volkskrant, 30.8.2008.
5. “Trots op (de koloniale geschiedenis van) Nederland”. Op: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu/content/view/44/4>.
6. “Een achterlijke cultuur met Zwarte Pieten, negerzoenen en VOC-fans”, Sandor Schmits. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11283f80.htm>.
7. Verzet gaat door-site <<http://hetverzetgaatdoor.blogspot.com>>.
8. “Sinterklaasje, kom maar binnen zonder knecht”, Geoffrey van Vliet. Op: State-website <www.statemagazine.nl/state.php/article?data%5Barticleid%5D=3626>.

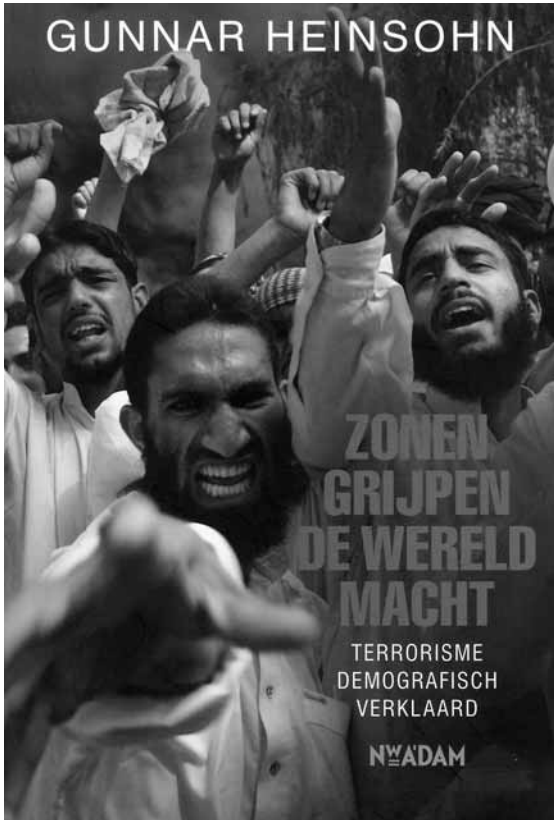
Foto Eric Krebbers

Zwarte Piet was ook aanwezig tijdens een actiebijeenkomst voor schoonmakers van FNV Bondgenoten op 17 november 2007.

Foto Eric Krebbers

Boek van Gunnar Heinsohn.

Opvallend genoeg richt Heinsohn zijn pijlen vooral op niet-westerse samenlevingen. Zouden Amerikaanse jongens ook door hun hormonen richting Zuid-Oost Azië gedreven zijn om daar 2 tot 3 miljoen Vietnamezen en Cambodjanen af te maken, of meer recentelijk richting Irak om daar een miljoen levens te eisen? Of zouden daar toch andere belangen hebben gespeeld? De meeste oorlogen die zich sinds 1945 in de Derde Wereld hebben afgespeeld, waren gericht tegen koloniale bezetters, of het waren plaatsvervangende oorlogen tussen westerse landen en het Oostblok, of oorlogen aangestuurd door westerse machten om regionale invloed en goedkope grondstoffen te kunnen verkrijgen. Heinsohn veegt de verantwoordelijkheid van de westerse machthebbers simpelweg onder het tapijt, en geeft de schuld van allerlei gewelddadige conflicten aan Derde Wereld-families die volgens hem teveel kinderen zouden krijgen.

Bevolkingsbom

Heinsohn baseert zijn verhalen op een rapport van de Amerikaanse geheime dienst CIA uit 1995, dat statistisch echter nauwelijks onderbouwd was. Volgens de Amerikaanse spionnen zouden de komende 15 jaar 900 miljoen jonge mannen in de Derde Wereld in de leeftijd komen dat ze kunnen vechten. Daarvan zouden er maar liefst 300 miljoen naar het Westen proberen te komen, meent Heinsohn te weten. “In de VS beschouwt men deze 300 miljoen als hoofdvijand van de nabije toekomst.” Hij denkt dat “de zo lang gevreesde bevolkingsbom pas nu tot ontploffing komt”. En dat de racistische bevolkingsprofessor Paul Ehrlich,⁴ die zo’n “explosie” van Derde Wereld-bewoners al in 1968 voorspelde, toch nog gelijk krijgt.

In zijn boek identificeert Heinsohn zich volkomen met de Amerikaanse president Bush en diens defensiehoofdkwartier het Pentagon, die hij veelvuldig citeert vanwege hun “nuchtere analyse”. Om de horden uit de Derde Wereld tegen te houden hebben “we” een “yankeepolitieagent” hard nodig, vindt Heinsohn. De rest van de rijke wereld zou al “demografisch gecapituleerd” hebben, en niet meer op kunnen tegen de “demografische bewapening” van de Derde Wereld, zegt de socioloog in zijn typerende militaristische jargon. “Tegenwoordig lijden westerse naties ten minste aan twee zwakheden: gebrek aan overtuiging en gebrek aan reserves.” Heinsohn meent dat Europa “alleen nog stervende naties telt zonder weerbare mannen”. Het grootste probleem zou nu zijn dat ook de zonen van de VS moeilijk nog stand kunnen houden tegen de overmacht van 25 keer zoveel Derde Wereld-zonen. Daarom stelt hij voor om migrantenzonen voor “ons” te laten vechten in een speciaal op te richten leger. “De zonen van autochtonen zijn daar niet erg geschikt voor; die kunnen weliswaar op hun derde al meetrommelen met een sambagroepje; maar ze blijven gevrijwaard van de traditionele opvoeding tot strijd lust en doodsverachting. Mocht zo’n Europees vreemdelingenlegioen er komen, dan zullen de geëmigreerde en de thuisgebleven zonen uit de Derde Wereld tegenover elkaar staan.”

Aids

Maar liever zou de socioloog de “overtollige” jonge mannen uit de Derde Wereld onderling hun gang laten gaan. “We zouden het moeten laten gebeuren met de gevolgen die we kennen. We zouden weg moeten blijven”, vindt Heinsohn. “Dan zal je een boel jongens en jonge mannen hebben die rondrennen vol agressie en onbeheersbare hormonen. En dan zullen er massamoorden plaatsvinden, totdat er een voldoende aantal jonge mannen verdwenen is.” Zo zullen ze “onze” grenzen in ieder geval niet weten te bereiken. Heinsohn wil meteen ook maar de ontwikkelingshulp afschaffen, want het zouden juist de goed gevoede en opgeleide jongens zijn die altijd in opstand komen. In het weekblad Elsevier mocht de socioloog onomwonden pleiten voor uithongering.⁵ “Terreur en oorlog worden nooit uitgevoerd door mensen die honger hebben. Ze zouden domweg neervallen. Honger is vreselijk, maar het is nimmer een militaire bedreiging.” Ook ziekten kunnen “het gevaar” doen wijken, aldus de “nuchtere analyse” van Heinsohn. Bijvoorbeeld in de Afrikaanse landen. “De aidsepidemie kan ertoe bijdragen dat de bijzonder grote youth bulges in deze landen straks niet meer de vitaliteit hebben om te rebelleren.” Maar de meest structurele oplossing ligt volgens Heinsohn in het consequent doorvoeren van het kapitalisme in de Derde Wereld. Dan zou de bevolking daar eindelijk eens aangezet worden tot werken en investeren, en ook rijk kunnen worden. Net als “wij” in het Westen. Dat de westerse rijkdom ook verkregen is via plundering van koloniën, en dat Derde Wereld-landen die optie vanzelfsprekend niet hebben, zegt Heinsohn er wijselijk niet bij. Het grote voordeel zou zijn dat Derde Wereld-gezinnen onder kapitalistische verhoudingen eveneens vanzelf kleiner zouden worden. Want, zo weet Heinsohn, “loonarbeid is het meest effectieve anticonceptiemiddel. Voor mannen en vrouwen

overigens. Loonarbeiders zijn hun hele leven bezig met het veroveren of verdedigen van een maatschappelijke positie. Grote gezinnen zijn daarbij alleen maar tot last.”

Moslimbashers

Heinsohn reisde in het voorjaar van 2008 een weekje door Nederland om zijn boek te promoten. De recensies waren vrijwel allemaal enthousiast en kritiekloos. In NRC Handelsblad schreef journalist Ben Vollaard eerder al bewonderend dat de socioloog “niet bang” was om zijn inzichten “te vertalen in politiek incorrecte ideeën”.⁶ Heinsohns demografische perspectief zou zelfs “verhelderend” zijn. De enige voorzichtig kritische vraag werd gesteld door journalist Eric Bracke in De Groene Amsterdammer.⁷ Of Heinsohn het niet verontrustend vond dat zijn naam vaak te vinden was bij islamofobe sites en blogs? De socioloog antwoorde droogjes dat niet de koran het probleem vormt, maar de “angry young men die een religieuze rechtvaardiging zoeken voor geweld- en moorddadig gedrag”.

Dat moslimbashers tot zijn grootste fans behoren, komt doordat Heinsohn zijn theorie over het mannenoverschot voornamelijk toepast op moslimlanden. En moslimbashen is in Nederland inmiddels zo gewoon geworden dat de meeste journalisten zijn verhalen helaas niet meer herkennen als iets rechts of racistisch. De socioloog richt zich in zijn boek, artikelen en toespraken vooral tegen de Afghanen en de Palestijnen. Afghanistan zou bezig zijn met een “extreem demografische bewapening” en dus voldoende “wegwerpmannen” hebben om zeer lang door te kunnen vechten tegen de NAVO. Dat zal het Westen nog gaan opbreken, voorspelt hij. “Want hoe vaak kan men het leven van zijn enige zoon of zijn enig kind op het spel zetten om daarginds 10 derde of vierde zonen af te houden van onderling geweld, of van het bedekken van hun zuster”, vraagt Heinsohn zich af. Alsof de NAVO in Afghanistan zou vechten om humanitaire en zelfs feministische redenen, en niet vanuit economische en militair-strategische overwegingen. In het tijdschrift Internationale Samenwerking probeert hij de lezer wijs te maken dat de problemen in Israël en Palestina veroorzaakt worden door Europese hulp aan de Palestijnen, en dus niet door de repressieve Israëliëse staat en het nationalisme en fundamentalisme aan beide zijden.⁸ “Daar krijgen vrouwen 6 kinderen en dat komt door geld uit het Westen. Ieder kind krijgt de voorzieningen van een vluchteling. Gaza telt inmiddels anderhalf miljoen goed etende en schoolgaande kinderen. Als de jongens 15 jaar zijn, ontdekken ze dat er in Gaza geen economie bestaat. En daarvan krijgt Israël de schuld. Maar het is “ons” beleid dat het probleem heeft gecreëerd.” Angst voor groeiende horden moslimmannen is de rode draad in Heinsohns hele demografische werk.

Planeten

Heinsohns statistische gegevens worden vanuit wetenschappelijke hoek flink onder vuur genomen. Hij zou overall cijfers bijeen shoppen, en onwelgevallige bevindingen wegmoffelen. Nog veel minder serieus genomen wordt zijn eerdere historische werk, waarnaar hij overigens ook nog even verwijst in zijn recente boek over het zonenoverschot. Heinsohn meent dat de evolutie van Homo Erectus naar de huidige mens niet anderhalf miljoen, maar slechts vijfduizend jaar heeft geduurd. De pyramides zouden tweeduizend jaar later zijn gebouwd dan altijd wordt aangenomen, en de middeleeuwen zouden in werkelijkheid 300 jaar korter hebben geduurd, waardoor we nu dus eigenlijk pas ongeveer in het jaar 1700 zouden leven. Geloof het of niet, maar Heinsohns specialiteit is het korter maken van de geschiedenis. En net als wereldrampenfantast Velikovsky gelooft Heinsohn dat de aarde de laatste paar duizend jaar, in historische tijden dus, meerdere keren bijna in botsing is gekomen met de andere planeten uit ons zonnestelsel, met als gevolg aardbevingen, wereldbranden en overstromingen van werkelijk bijbelse proporties. Wetenschappelijke feiten die het tegendeel aantonen wuift hij vrolijk weg, zoals bijvoorbeeld de tot duizenden jaren terug onderzochte jaarlijkse ijslaagjes in Groenland waarin de klimaatgeschiedenis is vastgelegd. Volgens de fantasierijke socioloog kunnen zulke rampen binnenkort zomaar weer gebeuren.

Heinsohn heeft daarnaast ook een merkwaardige filosemitische theorie ontwikkeld over de oorsprong van het antisemitisme. Die haat zou heel vroeger ontstaan zijn nadat de joden als enigen mensen- en dierenoffers zouden hebben afgeschaft. Andere gelovigen zouden zich daarna telkens schuldig hebben gevoeld wanneer ze wel zulke offers brachten. Joden zouden zodoende een progressieve ethiek zijn gaan belichamen. En dat zou ook de reden zijn geweest waarom Hitler hen wilde vernietigen. In hun aanwezigheid zou hij namelijk niet vrijuit andere landen hebben kunnen onderwerpen, meent Heinsohn.

Tunesië

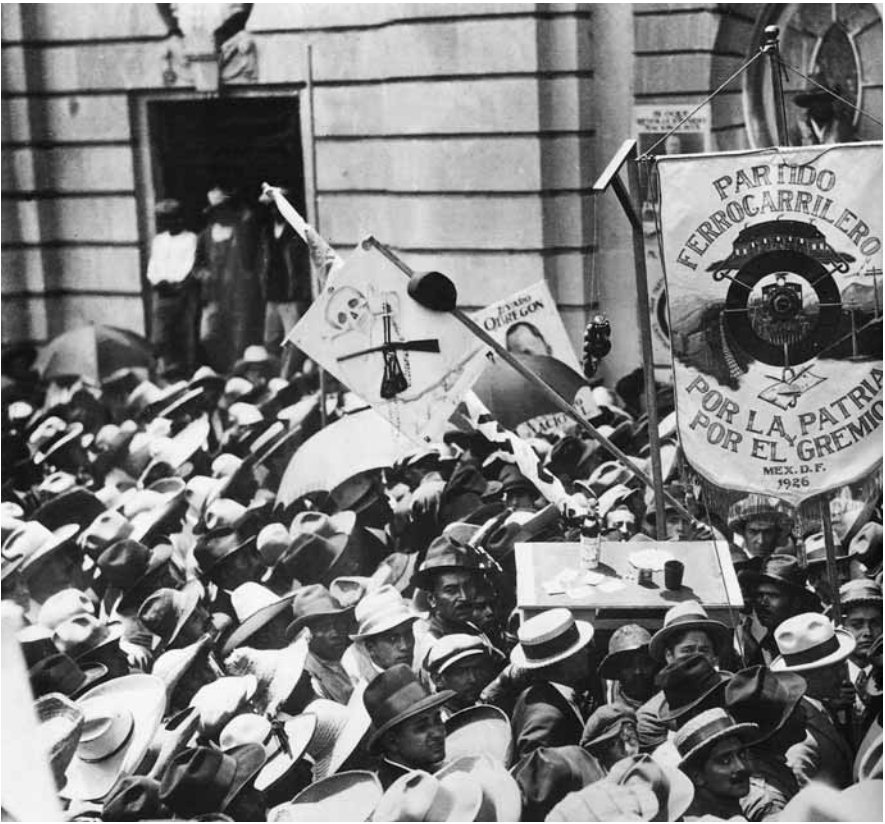
Heinsohn is een voorstander van een actieve bevolkingspolitiek. Hij meent dat migranten in Europa teveel kinderen krijgen en zo “de autochtonen” verdringen. Daar wil hij iets aan doen. “Een vrouw in Tunesië krijgt volgens de statistieken 1,7 kind, terwijl een Tunesische vrouw die in Parijs woont er een stuk of 5 krijgt. Waarom? Omdat ze daarvoor betaald wordt door de staat. Ze krijgt in Frankrijk een uitkering, die in Tunesië niet bestaat”, aldus de ongeruste socioloog. Heinsohn wil daarom de kinderbijslag afschaffen, want daar profiteren toch voornamelijk “allochtone” vrouwen van. Hij heeft wel voorgesteld om uitsluitend carrièrevrouwen “eenmalig een berg geld te geven voor alleen een tweede kind”. Volgens hem zou “de lokale bevolking” in Europa dan eindelijk meer kinderen gaan produceren. Uitkeringen mogen van hem sowieso vrijwel afgeschaft worden. “In de westerse landen hebben we een sociaal systeem dat bijna niet gebruikt wordt door “autochtonen””, meent Heinsohn. “We moeten zeggen dat er nog maar één categorie mensen kan rekenen op hulp van de overheid, en dat zijn de geestelijk en lichamelijk gehandicapten. Niemand anders zou hulp mogen verwachten.”

Ook zouden “we” moeten stoppen met “het binnenhalen van de minst geschikte immigranten”. Europa moet gaan voor “kwaliteit”, en strenger selecteren aan de grens. Dat gebeurde volgens de ietwat wereldvreemde socioloog namelijk nooit “omdat mensen bang waren om voor racist te worden uitgemaakt”. Ook toont hij zich enthousiast over het repressieve Nederlandse inburgeringsbeleid, en de aandacht voor “de eigen identiteit” die daarmee gepaard gaat. Tenslotte zouden moslims die niet willen integreren van Heinsohn hard moeten worden aangepakt. Hij wil dat Europa een voorbeeld gaat nemen aan Amerika, waar volgens hem vrijwel alle moskeeën voortdurend in de gaten worden gehouden en waar duizenden moslims vastzitten in uitzetcentra. Alleen via dat soort maatregelen zou Europa weer “sterk en vitaal” kunnen worden, en weerstand kunnen bieden aan de dreigende horden moslimzonen.

Eric Krebbers

Noten

1. “Afrika: Turbulente tijden vergen een reality check”, Bert Koenders.
Op: Buitenlandse Zaken-website
<www.minbuza.nl/nl/actueel/speeches,2008/02/Speech-Koenders-bij-Afrikaconferentie.html>.
2. Bijvoorbeeld in: “Straatarme jeugd vlucht in geweld”, Han Koch.
In: Trouw, 22.5.2008.
3. “Exploding population”, Gunnar Heinsohn.
In: International Herald Tribune, 17.1.2008.
4. “Heinekenprijs naar racistische bevolkingsprofessor”, Eric Krebbers.
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10519f31.htm>.
5. “We kunnen niet winnen.” In: Elsevier, 16.4.2008.
6. “Zoontjesoverschot bedreigt de wereld”, Ben Vollaard.
In: NRC Handelsblad, 15.9.2007.
7. “Het zijn de angry young men die de Koran afstoffen”, Eric Bracke.
In: De Groene Amsterdammer, 9.5.2008.
8. “Loonarbeid voor de wereldvrede.” In: Internationale Samenwerking 4, 2008.

Mexicaanse revolutie in 1928 veroorzaakt door “zonenoverschot”?

Marokkanen verder in de hoek gedrukt via spionagezaak

Bij de Rotterdamse politie is naar verluidt een “Marokkaanse spion” aangetroffen. Hij werd meteen ontslagen op basis van geheime AIVD-informatie. Naar aanleiding van de “verontrustende berichten dat de Marokkaanse overheid op allerlei manieren invloed en druk probeert uit te oefenen op in Nederland wonende Marokkanen” vroeg het CDA eind september 2008 een spoeddebat aan. In de media werden direct alle Marokkanen in hogere posities tot verdachte gemaakt.

De vorige Marokkaanse koning, Hassan II, voerde een schrikbewind tegen linkse opposenten. Velen daarvan vluchtten in de jaren 70 als arbeidsmigrant naar Nederland. Om invloed op de Marokkanen in Nederland te houden werden de Amicales opgericht. Linkse Marokkanen werden bespioneerd en aangevallen. Maar die vochten samen met anti-fascisten terug, onder meer verenigd in het Komitee Marokkaanse Arbeiders in Nederland (KMAN). De Nederlandse overheid lag daarbij vaak dwars. Die zag liever geen linkse ideeën onder de gastarbeiders. Dat zou maar tot verzet tegen hun lage lonen en slechte werkomstandigheden kunnen leiden. Ook wilde men de goede banden met Hassan niet in gevaar brengen. Die schond dan wel op grote schaal mensenrechten, maar hij leverde ook belangrijke grondstoffen. Zoals het fosfaat dat Marokko rooft uit de bezette Westelijke Sahara, waar de bevrijdingsbeweging Polisario met groot militair vertoon onder de duim wordt gehouden. In de nu zo verfoeide jaren 80 braken linkse actievoerders in bij het Marokkaanse consulaat in Amsterdam. Ze vonden documenten waarin precies was vastgelegd hoe de Amicales ongehoorzame linkse Marokkanen moesten aanpakken. Politieke partijen als het CDA spraken schande van de inbraak. Maar nu roepen ze dus zelf plots om maatregelen vanwege de Marokkaanse bemoeienis met Nederland.

Kamerleden

Direct nadat de spionagezaak bekend werd, begonnen weer de verdachtmakingen van Marokkaanse Nederlanders in hogere posities, net als in 2007 bij “het debat” over de dubbele paspoorten. Aan Tweede Kamerleden met een Marokkaanse achtergrond werd nu gevraagd of ze spioneren, of dat ze daar misschien voor benaderd zijn door de Marokkaanse overheid. Alsof ze dat dan niet direct gemeld zouden hebben. De betreffende Kamerleden zijn actief bij wat progressievere partijen als GroenLinks en de PvdA, en het is bekend dat links niet echt veel op heeft met het Marokkaanse koningshuis. Vanwege haar Berber-achtergrond heeft GroenLinks-Kamerlid Naima Azough al helemaal geen automatische band met het zeer Arabisch gezinde koningshuis. Ze woont haar leven lang in Nederland, en dan wordt het nu ineens niet meer uitgesloten dat ze wel eens een spion zou kunnen zijn.

Deze spionage-hype draait uiteindelijk om de vraag naar “de integratie” van Nederlanders met een Marokkaanse achtergrond. De koning wil hen binden aan Marokko, want naar schatting zo’n 10 procent van het Marokkaanse bruto nationaal product wordt bijeengewerkt door migranten in met name West-Europa. De BV Nederland wilde lang dat Marokkanen in Nederland terugkeerden naar Marokko. Maar de laatste tijd wil de regering dat ze “integreren” en hardwerkende modelburgers worden, en dat Marokko hen met rust laat.

Dit is een ingekorte versie van “Hypocrisie over “Marokkaanse spionage””. Op: Doorbraak-website
<www.doorbraak.eu/content/view/62/4/>.

Doorbraak

Autonome neo-nazi's op de linkse toer?

In Nederland is sinds een jaar of twee een opmerkelijke groep neo-nazi's actief. Zij noemen zich “autonome nationale socialisten” en hun club heet Nationaal-Socialistische Aktie (NSA). Ze grijpen terug op het gedachtengoed van de Sturmabteilung, presenteren zich als anti-kapitalisten en kleden zich als linkse autonomen.

Anti-fascistische neo-nazi's?

Anti-imperialistische neo-nazi's?

Het fenomeen autonome neo-nazi's of autonome nationalisten is voortgekomen uit de hoek van de Duitse Freie Kameradschaften. Die opereren buitenparlementair en zijn genesteld in elke grote Duitse stad. Sinds een aantal jaar werken kopstukken van de Freie Kameradschaften echter nauw samen met “systeem-partijen” als de Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD). Dat leidde tot onvrede bij een deel van de achterban die vindt dat “systeempartijen” teveel concessies doen aan het parlementaire spel. Daarop ontstonden rond 2002 de autonome nationalisten. Die zijn wars van elke vorm van partijpolitiek, en grenzen zich daarvan af door de overname van militante ideeën en organisatievormen van linkse autonomen uit de jaren 80. Autonome nationalisten kleden zich als linkse autonomen en draaien op demonstraties Duitse popmuziek, punk of hiphop in plaats van rechtsrock of marsmuziek. Zo proberen ze alternatieve en rebellerende jongeren aan te spreken. De autonome neo-nazi's laten zich ideologisch inspireren door de Sturmabteilung (SA).

Sturmabteilung

De SA was een in 1921 door Adolf Hitler opgerichte paramilitaire organisatie die partijvergaderingen van zijn NSDAP beschermde en op de vuist ging met politieke tegenstanders. De SA stond onder commando van Ernst Röhm. In 1926 werd binnen de SA de Schutzstaffel (SS) opgericht, speciaal om Hitler zelf te beschermen. De SA kantte zich tegen het “internationale kapitalisme”. Dat zou onder leiding staan van de Joden. Ook wilde de SA de economie rentevrij maken, want rente was in hun ogen “joods woekerkapitaal”. Het “nationale kapitalisme”, daarentegen, werd door de SA omarmd, zolang de bedrijven zich maar inzetten ten bate van het Duitse volk en de arbeiders.

De SA groeide uit tot een organisatie met op het hoogtepunt 4 miljoen leden, waaronder veel arbeiders, werklozen en veteranen. Het leger en het bedrijfsleven waren echter niet blij met de paramilitaire organisatie. Het leger was verontrust over de concurrentie en de grote bedrijven maakten zich zorgen over de vijandigheid van Röhm tegenover “het grootkapitaal”. Hitler had juist de steun van het leger en de grote bedrijven nodig, en begon in de SA dan ook een bedreiging te zien voor zijn machtspositie. Hij besloot hun “sociale revolutie” de kop in te drukken. In de “nacht van de lange messen” in 1934 werd de SA-top, inclusief Röhm, geëxecuteerd door de SS. Het SA-ledenbestand werd gezuiverd en de restanten verklaarden zich loyaal aan Hitler. De paramilitaire rol van de SA werd overgenomen door de SS. Nog eenmaal speelde de SA een rol van betekenis. In de Kristallnacht in 1938 waren het de SA-mannen die Joodse winkels kort en klein sloegen en hun eigenaren mishandelden en vermoordden.

Zwart blok

In Nederland was het jarenlang de oudgediende Eite Homan die het gedachtengoed van de SA in ere hield. Daartoe richtte hij in de jaren 80 de Nederlandse tak van het Aktiefront Nationale Socialisten (ANS) op, dat een revolutionair nationaal-socialisme voorstond. Het ANS kon echter geen potten breken en speelde in Nederland een marginale rol. Enkele jaren geleden kwam de huidige NSA-groep onder invloed van Homan.¹ Via hem, maar ook door deelname aan demonstraties in Duitsland, maakten de neo-nazi's kennis met het verschijnsel “autonome nationaal-socialisten”. Dat concept sloeg aan en vandaag de dag kleden NSA-aanhangers zich identiek in zwarte legerbroeken en pilotenjassen, en dragen ze zwarte petjes, gevechtshandschoenen en zonnebrillen. Net als de linkse autonomen loopt de NSA bij demonstraties altijd in een zogenaamd zwart blok, omringd met spandoeken. Het zwarte blok is een middel om demonstranten te beschermen tegen geweld van de politie en andere tegenstanders. Ook kunnen groepjes actievoerders tijdens demonstraties vanuit de dekking van zo'n zwart blok allerlei snelle acties uitvoeren. Bij de NSA lijkt het zwarte blok echter meer een doel op zichzelf dan op een actiemiddel. Er wordt dan wel geschreeuwd en geprovoceerd, maar acties ondernemen de neo-nazi's nauwelijks vanuit hun blok. En als aanhangers over de schreef gaan, pikt de politie ze er zo nu en dan en zonder al te veel problemen uit. De autonome neo-nazi's gebruiken het blok veeleer om zich een aura van revolutionaire onverzettelijkheid aan te meten, en om in groepsverband nationaal-socialistische slogans te scanderen als “Ruhm und Ehre für die Deutsche Wehrmacht”, “Schutzstaffelsoldaten, Heldentäter” en “Nationaal-socialisme nu!”.

Revolutionair

Om uiting te geven aan hun zogenaamde revolutionaire houding, maar natuurlijk vooral om hun haat tegen Joden te benadrukken, dragen de autonome nationaal-socialisten

Palestijnse sjaals. De leuzen en symbolen op hun spandoeken zijn veelal direct gekopieerd van de autonome linkse beweging. Zo maken ze gebruik van Engelstalige slogans tegen “het systeem” en zelfs het logo van Anti-Fascistische Aktie (AFA) is met een knipoog overgenomen, met de tekst “Nationale Socialistische Aktie” erbij. Voor propagandamateriaal maken ze gebruik van schrijfstijlen uit de hiphop-scene. Zo proberen ze aansluiting te vinden bij andere jongerenculturen. Het is verder opvallend dat ze dwepen met de islam, of beter gezegd het moslimfundamentalisme. Zo roepen ze vanuit het zwarte blok leuzen als “Hamas, Jihad, Hezbollah”, omdat ze die bewegingen zien als bondgenoten die ook strijden tegen Joden, Israël en de VS. De NSA ziet het moslimfundamentalisme als “een zuivere beweging”, niet besmet door “globalisering, kapitalisme en Amerikanisme”. Niet zelden lopen de autonome nationalisten rond in shirts met afbeeldingen erop van bijvoorbeeld de Iraanse president Mahmoud Ahmedinejad en Osama Bin Laden.

In navolging van de Duitse autonome nationalisten verzet de NSA zich tegen “de globalisering”. Ze demonstreren tegen het Amerikaans imperialisme, tegen Israël en tegen de EU, maar een alomvattende kritiek op het kapitalisme ontbreekt. Het blijft beperkt tot een afwijzing van “het systeem” en het “internationale kapitalisme”. De neo-nazi's zijn dan ook nauwelijks socialistisch te noemen. Ze haten het gelijkheidsideaal, de klassenstrijd, het anti-fascisme en het anti-nationalisme van de socialisten. Ideologisch staan voor de NSA “volk”, “ras” en “natie” centraal.

Op recente demonstraties maakt de NSA het wel heel erg bont. Men scandeert nu zelfs de leus “Wij zijn de ware anti-fascisten!” en zeult een spandoek met de tekst “Antifascistische Aktie” mee. De autonome nationaal-socialisten zeggen zich tegen het fascisme af te zetten, omdat daarbij “het volk” in dienst van de staat zou staan, terwijl zij liever zien dat de staat in dienst van “het volk” staat. Daarbij zou de Italiaanse fascist Benito Mussolini een verrader van de arbeiders zijn geweest, en in 1934 steun hebben gegeven aan het neerslaan van een nationaal-socialistische putsch in Oostenrijk. Andere extreem-rechtsen vinden het “anti-fascistische” standpunt van de NSA te zot voor woorden en wijzen erop dat de nationaal-socialisten en fascistten in de regel altijd goed samen hebben gewerkt. Zo steunden de toenmalige fascistische staten Italië en Spanje het nazistische Derde Rijk, en omgekeerd.

De NSA spreekt zich tegenwoordig zelfs uit tegen een kraakverbod. Neo-nazi's plakten in Den Haag posters tegen dat naderende verbod en droegen bij een demonstratie ook een spandoek mee met dezelfde boodschap. De NSA verafschuwt linkse krakers, maar ziet in kraken een mogelijkheid voor “eigen productieve volksgenoten” om huisvesting te vinden. Ook zien ze in kraken een mogelijkheid om een neo-nazistische vrijplaats te creëren van waaruit ze verdere eigen structuren kunnen opbouwen. De woningnood wordt volgens hen trouwens in de hand gewerkt door “de kapitalistische zwijnen” en door migranten die huizen in zouden pikken.

Lifestyle

Veel extreem-rechtsen hebben kritiek op de NSA. Ze hekelen de overname van linkse symbolen, tactieken en ideeën, en verafschuwen het gedweep met het moslimfundamentalisme. Een van de scherpste criticasters is de groepering Nationaal-socialisten der Nederlanden (NSN), de opvolger van Aktiefront Nederland. De NSN kiest onvoorwaardelijk de kant van Hitler en de SS, en moet dan ook weinig hebben van “de verrader” Röhm en zijn SA. NSN-aanhangers noemen zichzelf “nationaal-socialisten”, in tegenstelling tot NSA-aanhangers die zichzelf als “nationale socialisten” omschrijven. Bij de eerste ligt het primaat bij de nationalistische strijd, bij de tweede bij de “socialistische” strijd. Ondanks de kritieken is de NSA inmiddels uitgegroeid tot een van de grootste neo-nazistische bewegingen in Nederland. De aantrekkingskracht ligt vooral in het rebelse en subculturele karakter. In die lifestyle herkennen veel jonge extreem-rechtsen zich kennelijk. Op eigen demonstraties weten de autonome rechtsen ettelijke tientallen jonge aanhangers te trekken, aangevuld met leden van de Nederlandse Volks Unie (NVU) en Blood & Honour. Omgekeerd neemt de NSA ook deel aan bijvoorbeeld NVU-demonstraties. Daar leveren ze ondertussen de meerderheid van de deelnemers, waardoor het geheel vaak meer weg heeft van een NSA-demonstratie. Om de autonome neo-nazi's niet van zich te vervreemden, ziet NVU-voorzitter Constant Kusters zich gedwongen om tijdens demonstraties een bizarre mix van moslimhaat en moslimliefde te propageren. Met moslimhaat bedient hij zijn eigen klassieke achterban, en met moslimliefde bedient hij de NSA-ers.

Klein protest tegen NSA-demonstratie

Duitsland

Ook de Duitse extreem-rechtse partij NPD zit in zijn maag met de autonome nationalistten. Op NPD-demonstraties, die wel tot duizenden neo-nazi's kunnen trekken, komen tegenwoordig honderden autonome nationalistten af die met geweld tegenstanders te lijf gaan. Sommige NPD-ers vinden dat maar niets, omdat de revolutionaire en militante uitstraling van de autonomen er niet aan bijdraagt dat de partij aansluiting vindt bij brede lagen van de bevolking. Aan de andere kant vormen autonome nationalistten een substantieel deel van de demonstranten, en die wil de partij niet missen. Die spagaat leidde al tot de nodige ruzies, waarbij de NPD zelfs kledingvoorschriften bekendmaakte. De autonome nationalistten kraakten daarop een website van een NPD-afdeling en lieten daar de leus "Wij laten ons niet verbieden" achter. De Freie Kameradschaften steunen de autonomen, maar verafschuwen wel het gebruik van Engelstalige slogans, en symbolen uit de linkse beweging. De ruzies zijn momenteel weer enigszins geluwd, maar een breuk binnen de NPD of de Freie Kameradschaften ligt op de loer.

Verder is het opmerkelijk dat binnen de autonoom nationalistische beweging in Duitsland ook een aantal vrouwengroepen actief is. Die pleiten voor een "nationalistisch feminisme". Ze gebruiken linkse begrippen als anti-seksisme en patriarchaat, maar hun analyse heeft weinig van doen met het echte feminisme en hangt aan elkaar van racistische argumenten. Zo gaat het bij de extreem-rechtse vrouwengroepen alleen om de bevrijding van de witte Duitse vrouwen. De achterstandpositie van migrantenvrouwen krijgt alleen aandacht als het hun racistische agenda dient. Ook menen de "nationalistische feministen" dat alleen Germanen geschikt zijn voor gelijkberechting tussen man en vrouw, en dat "andere volkeren" daar te achterlijk voor zijn. Daarbij aangetekend dat Germaanse mannen en vrouwen volgens hen wel gelijk, maar niet gelijkwaardig zijn. Verder wordt homoseksualiteit als een gevaar gezien voor het voortbestaan van "het Duitse volk". De invloed van de extreem-rechtse vrouwengroepen is nog marginaal, maar toch zijn er in de autonome nationalistische bewegingen in Duitsland en Nederland steeds meer vrouwen zelfstandig actief.

Linkse activisten in Duitsland en Nederland moeten zich niet zenuwachtig laten maken door het fenomeen van de autonome nationalistten. Ondanks de overname van linkse symbolen en tactieken verandert er immers inhoudelijk weinig bij de neo-nazi's. Het is wel zaak om door hun linkse façade heen te blijven prikken en naar het publiek en de pers duidelijk te maken dat het een beweging van bekrompen neo-nazi's is die Hitler en vooral Röhm hoog in het vaandel hebben staan.

Gerrit de Wit

Noot

1. "Jeugdstorm Nederland", Kafka. Op Kafka-website <<http://kafka.antifa.net/nsa.js.htm>>.

Op 23 augustus 2008 demonstreren aanhangers van de Nationaal-Socialistische Aktie (NSA) in Alphen aan den Rijn tegen het vermeende repressieve politieoptreden tegen extreem-rechtse jongeren aldaar. Maar het protest ontgaat al snel in een neo-nazistisch festijn, inclusief een minuut stilte voor Rudolf Hess. De politie geeft ruim baan aan de NSA, maar arresteert wel een aantal anti-fascisten.

De NSA, opvolger van Jeugdstorm Nederland, is een uitgesproken neo-nazistische organisatie die dweept met Adolf Hitler. Men kant zich fel tegen Joden en migranten. De NSA plaatst zich in de traditie van de Sturmabteilung (SA) van Ernst Röhm, en wil via straatacties en geweld een nazistische revolutie ontketen. De veelal jonge aanhangers beschikken over uitdijende strafbladen, onder meer wegens geweldsdelicten, en laten zich veelvuldig zien op nazistische demonstraties in Nederland en Duitsland.

Rechtse gabbers

Het besluit van de NSA om in Alphen te demonstreren komt niet uit de lucht vallen. In de gemeente wonen namelijk relatief veel rechtse gabbers. Tot eind 2005 zorgen die voor veel problemen. Er zijn regelmatig vechtpartijen met migrantenjongeren, en de stad wordt volgeklad met haken- en keltenkruizen. In 2005 is ook de kleine nazistische groepering Skinhead Jugend Rijnland (SJR) in Alphen actief. Een kopstuk daarvan, Barry Kluit, gaat zich samen met een aantal medestanders in 2005 meerdere keren te buiten aan extreem-rechtse geweldplegingen tegen jonge migranten en alternatieve jongeren. Daarbij gebruiken ze behalve hun vuisten ook honkbalknuppels. Na een geweldsincident in mei 2005 wordt Kluit door de politie gearresteerd. Bij hem worden diverse wapens in beslag genomen. Kluit wordt eind 2005 voor de geweldplegingen veroordeeld tot 6 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Ook zijn mededaders ontkomen niet aan veroordelingen. Na het oprollen van de bende geweldplegers wordt het in Alphen een stuk rustiger op het extreem-rechtse vlak.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Na zijn vrijlating loopt Kluit al vrij snel weer mee met demonstraties van de Nederlandse Volks Unie (NVU). En vanaf begin 2008 trekt hij veel op met de NSA en bezoekt hij hun activiteiten. Het is dan ook niet toevallig dat in juli 2008 extreem-rechtse uitlatingen in de Alphense binnenstad en langs de N11 geklad worden. Het gaat om graffiti met de tekst NSA 0172. Het kengetal van Alphen is 0172. De graffiti gaat vergezeld van het keltisch kruis en de letters SS. Een merkwaardige keuze, die laatste letters. Het boterde namelijk niet erg tussen de SA en de SS.

WAF

Een dag voor het NSA-protest van 23 augustus verspreidt de Leidse Werkgroep Anti-Fascisme (WAF) langs de geplande demonstratieroute huis-aan-huis folders tegen de groepering. Daarin waarschuwen de anti-fascisten de omwonenden dat de demonstratie gebruikt zal worden "om haat te zaaien, racisme te propageren en om Alphense jongeren te radicaliseren". WAF roept de Alphenaren op om anti-racistische posters voor hun ramen te hangen en de NSA-ers uit te joelen. Tijdens het verspreiden van de folders worden twee anti-fascisten kortstondig hinderlijk gevolgd door Kluit en een kornuit. De politie komt erbij, neemt Kluit even apart, maar laat hem verder met rust.

Op 23 augustus zelf hebben verscheidene Alphenaren de posters voor de ramen hangen. Ook blijkt de demonstratieroute beplakt met anti-fascistische stickers. Vanaf 12 uur verzamelt de NSA zich bij het station. De opkomst valt tegen. Minder dan 50 extreem-rechtsen komen opdagen, velen daarvan uit Den Haag en Zoetermeer. Verder zijn er ongeveer 8 Alphense gabbers, enkele demonstranten met een spandoek van Blood & Honour Vlaanderen en wat Duitsers. Onder leiding van organisator Kluit start de mars, begeleid door meer dan 100 politieagenten. De Alphense gabbers lopen wat onwennig achteraan de stoet. Er wapperen veel vlaggen met een van Anti-Fascistische Aktie (AFA) gekopieerd logo en de tekst "Nationale Socialistische Aktie". Op andere vlaggen staat een afbeelding van een gekruiste hamer en een zwaard. In 1929 werd dit symbool gebruikt door de NSDAP en daarna door de Hitlerjugend. Het zou de verbondenheid tussen arbeiders en soldaten uitbeelden.

Politie

Tijdens de demonstratie eist de NSA in een toespraak "een nationalistische vrijplaats" in Alphen. Daar moeten extreem-rechtsen hun gang kunnen gaan. Andere toespraken, ook in het Duits, gaan over zaken die werkelijk niets met het Alphense jongerenbeleid van doen hebben. Zo wordt er een minuut stilte in acht genomen voor Rudolf Hess, beoogd plaatsvervanger van Hitler. Ook worden leuzen geroepen als "Hakenkruis, dat laat zich niet verbieden", "Vrij, sociaal en nationaal" en "politiefascisten". De politie ziet in de laatste leus geen aanleiding om de demonstratie te ontbinden. Ook wordt niet opgetreden tegen NSA-ers die gevechtshandschoenen dragen, tegen de vantevoren verboden, maar toch gedragen, gezichtsbedekkingen en tegen het symbool C18 op een spandoek. C18 staat voor Combat18, een uiterst gewelddadige tak van Blood & Honour. Zelfs NSA-kopstuk Alwin Walther verbaast zich achteraf over de welwillendheid van de politie. Hij geeft dan ook "lof" aan het korps Hollands-Midden "voor hun begripvolle houding ten opzichte van de demonstranten".

Aan de andere kant treedt de politie wel hard op tegen Alphenaren die vanaf een afstand verwensingen naar de neo-nazi's roepen. Een aantal van hen wordt gearresteerd, inclusief een persfotograaf die enkel zijn werk poogt te doen. Verbijsterd kijken sommige Alphenaren toe. "Racistische honden, dat zijn jullie", roept een geëmotioneerde Alphenaar. Hij ontspringt de dans en wordt niet opgepakt. "Hebben ze niks anders te doen?", vraagt een andere omstander zich hardop af. "Iedereen mag zijn mening hebben, hoor. Maar dit is gewoon afschrikwekkend." Een 71-jarige omwonende kan zijn tranen niet bedwingen. "Wat vreselijk dit. Ik kom uit Duitsland en heb de oorlog meegemaakt. Dat was heel erg", zegt hij. "Maar het is ontzettend jammer dat dit niet gewoon bij wet verboden mag worden. Die mensen zijn gewoon tegen democratie. Heel erg."

Ook het Alphense GroenLinks-raadslid Ella Noordhoek is niet blij met het verloop van de demonstratie en stelt vragen aan het college van B&W. Ze hekelt het feit dat critici en een journalist zijn gearresteerd, omdat de vrije meningsuiting daarmee geweld wordt aangedaan. Ze vraagt zich ook af waarom de politie niet heeft opgetreden tegen uitingen van de NSA. Dat zou volgens Noordhoek "de indruk kunnen wekken dat de gemeente Alphen een podium geeft aan rechts-extremistische gedachten en daarbij mensen met een andere mening de mond snoert".

Gerrit de Wit

Neo-nazi's marcheren in Alphen aan den Rijn. Geheel rechts loopt organisator Barry Kluit.

HAGO-schoonmakers uitgebuit en afgedankt

Het is tegenwoordig niet gebruikelijk dat arbeiders zich actief mengen in de vakbondsstrijd, mee organiseren, meedenken, samen acties voorbereiden en uitvoeren. De vakbond heeft dat inmiddels allemaal overgenomen. Maar door de vergaande bureaucratisering van de bond wordt daar veel meer tijd besteed aan vergaderen dan aan het samen met de arbeiders opzetten van acties. Daardoor eindigen arbeidsconflicten vaak met een compromis met de werkgever. De strijdmethoden van organizing laten zien dat het anders en effectiever kan. Eigenlijk is organizing niets nieuws. Het is een oude methode die opnieuw zijn intrede doet in de arbeidersstrijd.

Essentieel binnen het organizingmodel is het beroep dat arbeiders doen op andere organisaties. Brede coalities bevorderen de solidariteit en vergroten zo de kans op succes. Aan de acties tegen schoonmaakbedrijf Menke deden behalve zusterorganisaties uit België, Duitsland en Frankrijk ook actiegroepen als Doorbraak mee.¹ Organizing is echter nog in een beginstadium. Het is de vraag of de starre, sterk verbureaucratiseerde vakbond genoeg ruimte zal laten tot groeien. En de organizers mogen dan eclatante successen behaald hebben, toch deden aan de strijd voor een betere CAO in totaal slechts een krappe 200 schoonmakers mee.

Voor de onderkant van de arbeidsmarkt blijkt moeilijk te organiseren. Daar heeft men gewoonweg niet de kennis en ervaring die nodig zijn voor een effectieve strijd. Er werken veel migranten die de taal niet voldoende machtig zijn en niet precies weten hoe ze problemen moeten aanpakken. Dat zagen we bij schoonmaakbedrijf HAGO, dat in opdracht van de NS treinen schoonmaakt. Daar leverde schoonmaker Mehmet kritiek op het aanstellen van C. Hamamioglu in de Ondernemingsraad (OR)². Een vakbondsmedewerker reageerde daarop dat arbeiders zelf hun OR mogen kiezen, en dat ze gerust iemand anders kandidaat kunnen stellen als ze hem niet willen. De vakbondsmen bleek zich er echter niet van bewust dat veel van de schoonmakers niet eens weten wat een OR eigenlijk is, wat die doet en hoe iemand daarin gekozen kan worden. Inmiddels weten ze dat wel en gaan ze zelf een kandidaat benoemen.

In de vorige Fabel-krant stond een interview met Mehmet. Dat leverde felle reacties op van zowel HAGO-managers als vakbondsbestuurders. Het stuk raakte kennelijk een gevoelige snaar. Het is ieders democratisch recht om te reageren en de beschuldigingen te weerleggen of andere feiten naar buiten te brengen. Dat is voor managers en vakbondsbestuurders geen probleem. Die maken immers deel uit van grote organisaties en hebben zodoende alle middelen tot hun beschikking om hun kant van het verhaal naar buiten te brengen. Schoonmakers hebben daarentegen geen eigen organisatie met adviseurs en managers. Ze hebben ook geen eigen krant of website. Daarom laat De Fabel hen hier aan het woord: de schoonmakers, de illegalen, de inburgeraars. Kort gezegd: de mensen die normaliter geen stem hebben. Organisaties als De Fabel en Doorbraak willen de stilte doorbreken.

Tijdens zijn interview vertelde Mehmet dat HAGO in de afgelopen periode tientallen schoonmakers had ontslagen. Dat zou tactisch beleid zijn van het bedrijf. Hasan Öztürk is een van die ontslagen arbeiders. Hij heeft jaren gewerkt voor HAGO, maar zit nu werkloos thuis. Waarom is hij eigenlijk precies ontslagen?

Öztürk: “Na een tijd bij HAGO te hebben gewerkt, kreeg ik ernstige pijn in mijn rug en ik had geen gevoel meer in mijn arm. Ik belde het hoofdkantoor om me ziek te melden. Ik kreeg een medewerker aan de lijn die zei dat ik mijn manager moest bellen. Dus belde ik Floris, die toen mijn manager was. Ik kon hem echter niet bereiken en daarom belde ik Hamamioglu. Dat was de andere manager van de afdeling. Na een tijd nam hij eindelijk de telefoon op. Ik vertelde hem wat er aan de hand was en dat ik Floris wilde spreken. Toen Hamamioglu Floris de telefoon gaf, hoorde ik hem zeggen dat ik tegen hem al veel eerder gezegd zou hebben dat ik me ziek wilde melden. Maar dat was niet waar. Ik legde Floris uit dat ik ziek was en niet kon komen werken. Hij was het niet met me eens. Hij wilde dat ik op therapiebasis kwam werken en niet naar de dokter zou gaan. De dag erop ben ik toen begonnen met twee uur per dag op therapiebasis te werken.”

Je bent dus niet naar de dokter geweest?
“Nee, ik ben niet zo jong meer en was bang dat ik mijn baan zou verliezen als ik niet ging werken. Ik zou vervangend werk krijgen, lichter werk. Maar dat werk was ook zwaar, en ik had nog steeds geen gevoel in mijn arm. Toen het echt niet meer ging, heb ik opnieuw aangegeven dat ik met al die klachten niet kon werken. Toen kreeg ik toestemming om naar de arbo-arts te gaan. Die zei dat ik 2 tot 4 uur per dag op therapiebasis moest werken. Dat heb ik twee weken

volgehouden. Toen heb ik een second opinion gevraagd bij de UWV. Daar bleek dat ik mijn huidige werk niet kon doen.”

Maar volgens HAGO kon je dus wel werken?
“Op therapiebasis. Als je na een ziekteperiode weer terugkeert en op therapiebasis begint, moet er eerst overleg plaatsvinden met een arts. Maar ze hebben me direct aan het werk gezet. Het UWV stuurde een brief naar HAGO, een brief naar de arbo-arts en een brief naar mij. Zelfs met deze brief zei de arbo-arts dat hij niets voor mij kon doen omdat hij instructies had ontvangen van de werkgever. Hij was door HAGO onder druk gezet om mij weer aan het werk te krijgen. Ik ben later nog eens bij hem langs geweest met mijn zoon als tolk. Toen zei hij dat ik beter een andere baan kan zoeken. Dit werk zou voor mij te zwaar zijn. Toen werd mijn zoon kwaad op hem.”

Maar was je ondertussen wel ergens onder behandeling?
“Ik ging naar fysiotherapie. Tegelijkertijd was ik volledig aan het werk, wel 12 uur per dag en dan ook nog op verschillende plekken. Therapeutisch werken van ’s ochtends kwart over acht tot ’s avonds kwart over acht. In de vakantieperiode kwam Hamamioglu ook nog vragen of ik kon invallen voor een collega die op vakantie ging. Ik had juist gezegd dat zo de hele dag in hoog tempo werken te zwaar voor me werd, en dan moest ik nu opeens een nachtdienst overnemen. ’s Nachts doe je een trein per uur, en na tweeën zelfs twee treinen per uur. Ik moest het van Hamamioglu toch maar proberen. Toen ik aangaf dat ik niet eens meer naar therapie kon vanwege mijn werktijden, liet hij mij nog langere uren maken. Dan zou ik een dag vrij houden voor therapie. Later, toen ik op vakantie was, stuurde hij mij een belangrijke brief met de mededeling dat ik binnen een week bezwaar kon maken. Maar hij wist dondersgoed dat ik op vakantie was. Terug van vakantie heb ik me weer ziek gemeld. Psychisch was ik helemaal de draad kwijt. Ik reageerde heel agressief op iedereen. Volgens Hamamioglu kon ik echter niet ziek zijn. Ik was immers net terug van vakantie. Maar ik was helemaal op.”

Heb je nog brieven van de arbo-arts en van managers over je ziekte?
“Ja, ik heb alle brieven waarin staat hoeveel uur en waar ik moest werken.”

Dus je hebt alles gedaan wat van je gevraagd werd?
“Inderdaad. Hamamioglu zei eens tegen mij dat ik twee uur langer moest werken. Maar op papier stond dat ik maar 6 uur mocht werken. Hij beweerde daarop dat hij een andere brief had gekregen van de arbo-arts waarin stond dat ik 8 uur moest werken. Ik vroeg of hij die aan mij wilde laten zien. Maar kon hij natuurlijk niet. Ik ben toen na 6 uur werken naar huis gegaan. Later kreeg ik thuis een waarschuwingsbrief opgestuurd dat ik me niet aan de afspraak had gehouden. Ook stuurden ze me iedere keer weer naar een andere stad. Of ze zetten een extra schoonmaakkracht naast mij, om me te steunen. Maar ik moest al het werk doen. En toen ik dat aangaf, zeiden ze dat het werk best door één persoon gedaan kon worden. Ze spelen gewoon met je. Ze spelen mensen tegen elkaar uit. Een aantal collega’s is om die reden zelf opgestapt. Het is om te huilen. Als ik eens een kwartier eerder klaar was, dan liet Hamamioglu mij en mijn collega gewoon nog een kwartier moppen en dweilen. Zelf ging hij toentertijd regelmatig eerder weg. Maar hij was als ploegbaas verplicht om aanwezig te zijn. Daar werd hij voor betaald. Toch vertrok hij vaak na de controle door de NS. Daarna werkten we verder zonder hem. Ook waste hij soms zijn auto onder werktijd.”

Hoe werkte de keuringsdienst?
“De managers zeiden dat we de eerste 5 treinen goed schoon moesten maken. Als ze klaar waren, werden ze afgemeld. Dan kwam de NS controleren. Maar na 3 uur ’s nachts komt er geen keuring meer. Daarom werd de rest van de treinen pas na drieën afgemeld. Zo slim zijn ze.

Hoe gaat het met je sinds je ontslag?
“Ik heb heel wat doorgemaakt. Ik kreeg financiële problemen doordat ik geen loon kreeg en ook geen uitkering. Ik moest geld lenen van mijn familie en vrienden. Mijn collega’s en ik hadden misschien nog jaren kunnen werken, nu niet meer.”
Hasan Öztürk is een schuilnaam.
Taylan Devrim

Noten
1. Zie: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu>, en: “Succes voor schoonmakers van Center Parcs”, Doorbraak. Zie p.13 van deze krant.
2. “Een stille getuige”, Taylan Devrim.
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11443f93.htm>.

Actievoerende schoonmakers.

Actievoerende schoonmakers.

Succes voor schoonmakers van Center Parcs

Opnieuw hebben schoonmakers een vakbondsoverwinning behaald. Dit keer bij Center Parcs “Het Heijderbos” in het Limburgse Heijen.

Werknemers van schoonmaakbedrijf Menke, dat het bungalowpark onderhoudt, hadden al maandenlang grote problemen met hun loon, toeslagen, reiskostenvergoedingen, ziektegeld en pensioen. Duitse collega’s verdienden stelselmatig minder en kritische werknemers werden geïntimideerd. Zeker 30 van hen werden ontslagen. Na een serie opvallende acties krijgen de schoonmakers nu met terugwerkende kracht vanaf 1 april 2008 het salaris en de toeslagen waar ze recht op hebben. De ontslagen collega’s worden weer aangenomen en er komt een vorm van medezeggenschap.

Het succes is het resultaat van maar liefst 8 maanden strijd van onderop. Die liep uit op een demonstratie met zo’n 150 schoonmakers en sympathisanten, en een grote petitie-actie. Vakbondsleden gingen ook actie voeren bij andere vestigingen van Center Parcs in Nederland, België en Duitsland. En een aantal van de Heijense schoonmakers is zelfs afgereisd naar Parijs om de baas van Center Parcs te confronteren met zijn beleid.

Eind juli organiseerde een onafhankelijke steungroep, met daarin onder meer een aantal Doorbraakleden, een heel weekend met uiteenlopende acties ter ondersteuning van de Center Parcs-schoonmakers. De actievoerders huurden een aantal huisjes in het park en gingen ’s nachts op pad om kritische posters en stickers op het terrein te verspreiden. Overdag werden ludieke acties georganiseerd. Zulke bungalowparken moeten oases van gezelligheid en rust lijken. Het zat de directie dan ook niet lekker dat schoonmakers en andere actievoerders plotseling de vuile was kwamen buitenhangen. De bewakers waren er als de kippen bij om de acties te stoppen. “Als je nu niet weg gaat, dan schop ik je eruit!”, werd er onder meer bedreigd. Drie van de actievoerders zijn ter plekke

ondervraagd door de politie. Uiteindelijk voelde Menke zich door alle acties gedwongen om in te gaan op de eisen van de schoonmakers.

Sinds de lancering eind 2007 van de campagne “Schoonmakers voor een betere toekomst” van de Vakbond van Schoonmakers binnen de FNV, gesteund door sympathiserende organisaties als Doorbraak, lijkt het alleen maar beter te gaan met de rechten van schoonmakers. Nadat de druk van onderop werd opgevoerd met delegaties en picketlines bij de opdrachtgevers van de schoonmaakbedrijven, waren de schoonmakers in staat om hun eis van 10 euro per uur af te dwingen en in de nieuwe CAO vast te leggen. Ook andere eisen werden ingewilligd, zoals een betere reiskostenregeling en taalcursussen in werktijd. Maar helaas worden niet alle afspraken van die goede CAO meteen nageleefd. Een aantal bedrijven weigert bijvoorbeeld om per direct 10 euro per uur uit te gaan betalen, terwijl in plaatsen als bijvoorbeeld Heijen schoonmakers onder uitermate beroerde omstandigheden hun werk moeten blijven verrichten. Gelukkig betekent het behalen van de CAO niet dat de schoonmakers ophouden met vechten voor hun rechten. Door de campagne is er immers een structuur opgebouwd, waardoor het makkelijker is geworden waar nodig opnieuw tot actie over te gaan. Voor meer informatie over organizing zie: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu>, en: “Organizen voor een betere toekomst!”, Sandor Schmits. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11384f89.htm>.

Doorbraak

“Preventief” opsluiten Chinese vluchtelingen stuit op weerstand

Staatssecretaris van Justitie Nebahat Albayrak wil vluchtelingen hun asielprocedure in terugkeercentra laten afwachten. Zodat hen meteen duidelijk wordt gemaakt dat ze snel weer weg zullen moeten. Ook probeert Albayrak het mogelijk te maken om vluchtelingen in een eerder stadium op te sluiten. Ze probeert nu de discussie rond de Chinese vluchtelingen¹ als een breekijzer te gebruiken.

In april 2008 riep een aantal partijen in de Tweede Kamer Albayrak op om een grote groep Chinezen die asiel had aangevraagd “preventief” op te sluiten, dus vooruitlopend op een eventuele afwijzing van hun aanvraag. De staatssecretaris beloofde daarop artikel 56 en 59 van de Vreemdelingenwet aan te scherpen. Die verhinderen namelijk dat vluchtelingen worden opgesloten terwijl ze nog in procedure of in hoger beroep zijn, en dus rechtmatig in Nederland verblijven. Hebben ze geen procedures meer lopen, dan mogen ze worden opgesloten, maar officieel alleen als er zicht is op uitzetting. Dat was duidelijk niet het geval bij de Chinezen. Advocaten hebben via de rechter IND-cijfers losgepeuterd waaruit bleek dat China zelden of nooit meewerkt aan uitzettingen. Toch werden er tientallen Chinezen vastgezet. Zo ontstond volgens de Raad van Kerken een “schijn van rassendiscriminatie”. Asielaanvragen werden namelijk niet langer individueel getoetst. Het Chinees zijn bleek op zich al voldoende reden tot opsluiting.

Eind mei gaf de Raad van State Albayrak twee maanden de kans om het alsnog op een akkoordje te gooien met China. De Raad meende dat niet iedere Chinees netjes meewerkt aan zijn eigen uitzetting en dat opsluiting daarom gerechtvaardigd was. Daarbij zou het de plicht van de staatssecretaris zijn om alles in het werk te stellen om illegalen uit te zetten. Zo gunde de Raad van State Albayrak een extra kans.

Partijdigheid

Dat versterkte het negatieve beeld van de Raad van State. Een aantal vreemdelingenrechtshouders is namelijk al zeer ontevreden met de uitspraken van de Raad, en verklaart zelfs in gewetensnood te verkeren over de eigen volgzzaamheid bij het

accepteren van raadsbeslissingen. Dat blijkt uit een onderzoek van rechtssocioloog Kees Groenendijk. Rechter zien de Raad als een verlengstuk van het overheidsbeleid, in plaats van een onafhankelijk juridisch orgaan. Ze spreken van “partijdigheid, slecht gemotiveerde uitspraken en doof voor kritiek”.

In augustus moest de Raad toegeven dat er geen beweging in de situatie van de Chinezen zat. “De Raad van State is van oordeel dat de staatssecretaris weliswaar de nodige inspanningen verricht op diplomatiek niveau, maar dat hieruit niets blijkt van concrete aanknopingspunten die de verwachting rechtvaardigen dat thans op korte termijn zal kunnen worden overgegaan tot uitzetting van Chinese vreemdelingen naar China. De staatssecretaris heeft op de zitting van 21 augustus jongstleden over de inhoud van de gevoerde gesprekken noch over de termijn waarbinnen een verandering in de houding van de Chinese autoriteiten mag worden verwacht, helderheid kunnen verschaffen”, aldus de Raad. Het “preventief” opsluiten van vluchtelingen lijkt daarmee vooralsnog niet toegestaan.

Ellen de Waard

Noot

1. “Chinese arbeidsmigranten uitgebuit en opgesloten”, Ellen de Waard. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11450f93.htm>.

Duyvendak kan zijn discussie over linkse actiemethoden op zijn buik schrijven

De zomerstorm die losbrak rond de publicatie van Wijnand Duyvendaks boek “Een klimaatactivist in de politiek” liet zien welke enorme invloed de rechts-populistische kerk inmiddels heeft op de media en het Binnenhof. Na Duyvendaks onthullingen werd compleet buitenparlementair links geacht in de biecht te gaan. Geweld en andere wetsovertredingen moesten worden afgezworen en het geloof in onze onfeilbare democratie bevestigd. Maar activisten zijn prima in staat om zelf hun politieke doelen en methoden te kiezen.

De storm kwam op nadat het GroenLinkse parlementslicd bekend maakte dat hij in 1985 betrokken was geweest bij een diefstal van geheime papieren door actiegroep “De wraak van Jhr. Mr. de Braauw”. Daaruit bleek toen dat de overheid stiekem plannen maakte voor de bouw van nieuwe kerncentrales, tegen de wil van de Nederlandse bevolking in. Een week later kwam een betrokken voormalige ambtenaar plots met het onbevestigde verhaal op de proppen dat hij in die tijd brandende lappen door zijn brievenbus zou hebben gekregen nadat Duyvendak zijn adres in actieblad Bluf! gepubliceerd had. De GroenLinkser nam direct de verantwoordelijkheid daarvoor op zich. Hij nam afstand van zijn toenmalige “wildwestpraktijken”, en riep andere activisten uit de jaren 80 op om eveneens verantwoording af te leggen voor hun acties. Maar het enige dat Duyvendak daarmee losmaakte was een eenzijdige hoosbui van anti-links sentiment.

Links fascisme

Voorop in het verbale geweld ging het uiterst rechtse weblog GeenStijl. Kranten en opinie-bladen stelden hun kolommen meteen open voor bekende anti-linkse ‘onderzoekers’ als Peter Siebelt, Joost de Haas en Joost Niemöller. In de Telegraaf werd Duyvendak “de Karadzic van de beweging” genoemd. En volgens die krant had zijn woongroep indertijd “iets weg van het Lebensborn-project waarmee de nazi’s arische kinderen wilden creëren”. In Elsevier mocht de conservatieve columnist Bart Jan Spruyt de actiebeweging van de jaren 80 omschrijven als “het linkse fascisme” dat bestond uit “nihilistische jonge mensen die slechts uit waren op destructie”. Meerdere columnisten hadden het over “terrorisme”. De PVV noemde Duyvendak “een ordinaire inbreker” en de Volkskrant omschreef zijn partij als “een reclaseringsoord voor politieke delinquenten”. Hoogleraar Meindert Fennema noemde de actiebeweging “een politieke religie” gestoeld op “sociaal darwinisme”, een extreem-rechtse ideologie die het recht van de sterkste promoot. Opvallend genoeg hielden enkele doorgewinterde links-haters juist hun kaken stijf op elkaar. Die hadden kennelijk niets te winnen bij een discussie over “jeugdzonden”. VVD-er Hans van Baalen zou in zijn schooltijd namelijk een enthousiaste brief gestuurd hebben naar de vooraanstaande neo-nazi Glimmerveen, en Rita Verdonk was destijds lid van de linkse partijen PSP en PPR, ook al ontkende ze dat oog in oog met schriftelijke bewijzen lange tijd gewoon staalhard.

In veel ‘analyses’ in kranten en opiniebladen viel te lezen dat linkse activisten vooral gekenmerkt worden door een aantal jammerlijke karakterfouten. Ze zouden zich “slachtoffer voelen van het systeem” en “geen eigen verantwoordelijkheid nemen”. Ook zouden ze verblind zijn door “zelfgenoegzaamheid” en zich “moreel superieur” voelen. Dat “linkse moralisme” en het bijbehorende “belerende vingertje” zou ertoe leiden dat ze menen gerechtvaardigd te zijn om alles maar te doen dat in hun hoofd opkomt. Ze hebben nu eenmaal “hoge doelen” te bereiken. Allemaal “valse romantiek”, oordeelde Duyvendaks fractievoorzitter Femke Halsema. Sommige opinie-makers meenden veel van diezelfde foute karaktereigenschappen ook te ontwaren bij de achterban van GeenStijl. De extremen zouden elkaar raken en zelfs overlappen. Het ergste aan deze psychologisering van politiek anders-denken is niet eens zozeer dat het volstrekt onzinnig is om uit de losse pols hele groepen mensen dezelfde karaktereigenschappen toe te dichten, maar veeleer dat het de aandacht

wegleidt van de inhoud van de politieke ideeën van buitenparlementair links. En dat is natuurlijk ook de bedoeling, want inhoudelijk valt er weinig tegen in te brengen. Buitenparlementair links komt namelijk op voor de zwakken en zet zich onder meer in tegen uitbuiting, onderdrukking, uitsluiting en milieuvernietiging. GeenStijl trapt daarentegen juist het liefst naar beneden en tegen alles dat streeft naar een rechtvaardiger wereld. En dat komt de autoriteiten en het bedrijfsleven natuurlijk niet slecht uit. Die kunnen best zonder die lastige linkse activisten.

Groenrechts

De rechts-populistische meute was in een lynch-stemming. Duyvendak was nog niet opgehangen of de aandacht richtte zich alweer op minister Cramer die het in de jaren 80 wellicht gedurfd had om op te komen voor de persvrijheid van Bluf!. Kort daarop kwam staatssecretaris Bussemaker in het vizier omdat ze ooit penningmeester was geweest van het linkse onderzoeksbureau Jansen en Janssen. HP/De Tijd kwam zelfs met een hele lijst van “foute” linksen. Die deed sterk denken aan een lijst die Onkruid begin jaren 80 had buitgemaakt in het Provinciaal Militair Commando in Amsterdam. Daarop stonden alle linksen die in geval van oorlog zouden worden geïnterneerd.

Gesterkt door de hetze zagen rechtse politici ook hun kans schoon om opnieuw te pleiten voor een kraakverbod, en een subsidiestop voor de milieubeweging. Opiniemakers en ‘onderzoekers’ kwamen direct weer op de proppen met allerlei spookverhalen over gewelddadige krakers en over activisten bij Milieudefensie en het relatief brave Greenpeace die “de vooruitgang” zouden tegenhouden. Het zou een schande zijn dat de milieuo-organisaties jaarlijks samen 8 miljoen euro van het rijk krijgen. Greenpeace, dat zelf overigens geen subsidie wil, werd zwaar aangevallen vanwege acties tegen overbevissing. De milieclub reageerde flijntjes dat de subsidie-kritiek wat eenzijdig was omdat alleen al de visserijbranche de komende twee jaar ruim twee miljard euro EU-subsidie krijgt om de zeeën verder leeg te vissen. En terwijl de progressieve milieubeweging enigszins uit de markt gedrukt werd, mat Mark Rutte zich opeens een groen-rechts imago aan, naar het voorbeeld van de Britse conservatieve leider David Cameron. De klimaatverandering biedt namelijk veel winstmogelijkheden, bijvoorbeeld door de ontwikkeling en verkoop van nieuwe technologieën. Of dat voldoende zoden aan de dijk zet blijft natuurlijk de vraag. PVV-chef Wilders vond het maar onzin dat de VVD-leider via deze weg bezorgde kiezers aan zich wilde binden. Het gepraat over klimaatverandering noemde hij “onzinnig links grachtengordel geneuzel”.

Apartheid

In 1995 eiste Frits Bolkestein op hoge poten dat allerlei voormalige communisten openlijk boete zouden doen vanwege hun vroegere liefde voor onder meer Mao. Afstand nemen van de ideeën en praktijken van de Chinese dictator kan natuurlijk geen kwaad, maar daar ging het de VVD-er niet alleen om. Hij probeerde heel links verdacht te maken, ook degenen die niets met autoritair communisme van doen hadden. Iedereen die niet heel expliciet voor het kapitalisme was, moest van hem met de billen bloot. Dertien jaar later roept Duyvendak om een vergelijkbare “discussie” rond buitenparlementair links in de jaren 80. Om alles boven water te krijgen moeten van hem ook burgemeesters, officieren van Justitie en mensen uit het bedrijfsleven meepraten. Want “wat ik steeds

gekker vind, is dat de politie nooit optrad”, zegt hij. Die moeten daarvoor nu ook op het matje komen van de voormalige actievoerder. De repressie schoot in zijn ogen kennelijk tekort. Hoe diep kan een actievoerder vallen?

Premier Jan-Peter Balkenende riep op tot een soort waarheidscommissie, refererend aan het Zuid-Afrikaanse proces van opbiechten na afloop van de apartheid. Onwillekeurig richtte hij daarmee de aandacht op de anti-apartheidsstrijd van de jaren 80 in Nederland. Maar ook - veel belangrijker - op de steun die dat racistische systeem tot op het allerlaatste moment ontving vanuit Nederland, vooral van staat en kapitaal. In veel rechtse ogen was Nelson Mandela niets anders dan een “terrorist”. Ondanks een wereldwijde boycot legde de overheid Nederlandse bedrijven als Shell en de Makro geen strobreed in de weg bij hun handel met Zuid-Afrika. De pantserwagens van de Zuid-Afrikaanse repressie reden op Shell-benzine. Nederlandse anti-apartheidsactivisten als Sietse Bosgra van het Komitee Zuidelijk Afrika werden thuis voortdurend bedreigd en aangevallen door rechts tuig. Rechts geweld was sowieso in die tijd aan de orde van de dag in Nederland, ook al ontkent bijvoorbeeld Van Baalen dat simpelweg. “Bij ons speelt dat niet”, beweert hij doodleuk. Maar elke kraker liep - en loopt nog steeds - het risico van een confrontatie met een knokploeg van een huisjesmelker of projectontwikkelaar. Om van het geweld van de politie en zelfs het leger maar te zwijgen.

Mandela mag dan vanaf de dag van zijn vrijlating bijna doodgeknuffeld zijn door rechts, niet vergeten mag worden dat juist linkse activisten zich keihard hebben ingezet voor zijn vrijheid en tegen de moorddadige apartheid. Die activisten verdienen een pluim, van de leden van kerkelijke praatgroepen tot de militanten van RARA. Laat iedereen die werkzaam was bij de staat en het bedrijfsleven en die de apartheid steunde of er stilzweigend aan bijdroeg nu eindelijk maar eens openlijk verantwoording afleggen. En als ze dan toch bezig zijn, kunnen ze ook meteen openheid geven over bijvoorbeeld de steun aan talloze dictatoriale regimes door de jaren heen, de tegenwerking bij alle pogingen het milieu te redden, en de oorlogen waarin men Nederland betrokken heeft. Zoals de oorlog in Irak, die inmiddels honderdduizenden doden heeft veroorzaakt. En dan maar zeuren over het “terrorisme” van de Nederlandse actiebeweging.

Nederigheid

Duyvendak sprak zich uit tegen acties die de wet overtreden. Van hem moeten activisten “nederigheid” kennen bij hun acties, en zich altijd neerleggen bij de macht van “de democratische rechtsorde”. Rechtse opiniemakers en politici grepen de gelegenheid aan om vrijwel alle typen acties te criminaliseren, van blokkades tot een keer tegen de wens van de politie in een andere kant oplopen met een demonstratie. Zaken die niets met elkaar van doen hebben werden weer eens op een lijn gesteld, zoals taarten en kogels, en inbreken en geweld tegen personen. Progressievere politici en opiniemakers konden daarentegen wel leven met het af en toe voorzichtig overtreden van de wet, mits de activisten zich daarop meteen overleveren aan de politie en verantwoording afleggen. Uiteindelijk zou de rechter altijd moeten bepalen of een actie gerechtvaardigd was. Maar wat als de wet waaraan de rechter toetst onrechtvaardig is? Sterker nog, in de jaren 80 zei men terecht: jullie rechtsorde is de onze niet. Waarom jezelf overleveren aan de tegenstander?

Terwijl actievoerders steeds minder verwachten van het Haagse, heeft het geloof van progressieve Kamerleden in “de wet” en “de democratie” welhaast religieuze vormen aangenomen. Maar de wetgeving is geen moreel ijkpunt of anker, en kan dat ook niet zijn. De wet is simpelweg een momentopname in de strijd tussen allerlei belangen. Vooral tussen die van de bovenlaag en die van onderop, en tussen die van mannen en vrouwen. De wet is zo een afspiegeling van de maatschappelijke machtsverhoudingen. In de wet zijn onder meer de basiselementen van het kapitalisme vastgelegd, zoals het privébezit van de productiemiddelen, en daarmee veel economische en sociale ongelijkheid. De democratie houdt op bij de fabriekspoort, zoals men dat vroeger zo beeldend zei. Weten bewegingen van onderop meer macht op te bouwen en druk uit te oefenen, dan is dat op termijn terug te zien in een progressievere wetgeving. Zo zijn door zelforganisatie en strijd van onderop - door de machthebbers vaak als illegaal of crimineel bestempeld - door de eeuwen heen veel positieve veranderingen afgedwongen, zoals de afschaffing van de horigheid, slavernij en lijfstraffen, de invoering van allerlei arbeidsrechten als de achturige werkdag en werkloosheidsuitkeringen, vrouwenkiesrecht en het recht op abortus, persvrijheid, milieuregels voor het bedrijfsleven, en ga zo maar door. Na de Tweede Wereldoorlog werd na jarenlange strijd van allerlei sociale bewegingen de wetgeving in de jaren 70 flink progressiever. Een alweer bijna 30 jaar durend rechts tegenoffensief is er sindsdien in geslaagd een flink aantal van die verworvenheden terug te draaien. De wetgeving is op allerlei fronten repressiever geworden. Acties worden daardoor nu alweer snel als “illegaal” bestempeld.

Sabotage

Voor steeds meer progressieve parlementariërs is de Tweede Kamer het centrum van het universum geworden. Daar moet het gebeuren, en als burgers invloed willen, dan moeten ze maar op de juiste partij stemmen. Voor buitenparlementaire acties is in dat benauwde wereldbeeld nauwelijks meer plaats. De lobby door het bedrijfsleven en rechtse belangengroepen wordt daarentegen overigens niet geproblematiseerd. Die naar binnen gekeerde houding kwam ook in maart 2008 naar voren toen partijen als de SP en GroenLinks afstand namen van de anti-racisme manifestatie in Amsterdam. Die zou teveel gericht zijn tegen Wilders, en dat probleem zou men wel oplossen binnen het Huis der Democratie. Daar leek men de sociale bewegingen niet voor nodig te hebben. En dan te bedenken dat beide partijen oorspronkelijk zijn voortgekomen uit radicaal-links. Ze voelden zich altijd deel van de sociale bewegingen, en verwoordden veel van de eisen van onderop in de Tweede Kamer. Nu raken ze langzamerhand hun voedingsbodem kwijt en ze zullen daardoor nog makkelijker en verder afdrijven naar rechts dan ze de afgelopen jaren al gedaan hebben. Denken voorbij de wettelijke mogelijkheden zal voor hen

steeds moeilijker worden. En dat terwijl steeds duidelijk wordt dat de parlementaire democratie en het kapitalisme geen oplossingen kunnen bieden voor de grote problemen van deze tijd, zoals onder meer de wereldwijde honger en de armoede, de groeiende economische crisis, de klimaatverandering en het opraken van de fossiele brandstoffen. Integendeel, de kapitalistische democratie vormt een centraal onderdeel van de problematiek.

Het zou goed zijn als er meer discussie kwam over links activisme in de jaren 80. Maar dan wel met linkse stromingen onderling, en niet met rechts, zoals Duyvendak voorstelt. Er valt namelijk veel te leren van de buitenparlementaire praktijken en opvattingen van toen, van de goede en de minder goede. Want dat er soms foute inschattingen gemaakt zijn, valt niet te ontkennen. Waar gehakt wordt, vallen spaanders. We kunnen op hun ervaringen voortborduren, zonder uit het oog te verliezen dat de huidige nog ongunstiger machtsverhoudingen andere actiemethoden vereisen. Acties die destijds zinvol waren, zouden nu minder handig kunnen zijn. Te leren valt ook van de vaak tomeloze inzet van veel activisten uit de jaren 80, hun gevoel voor humor en hun autonomie. Ook hun geloof in de mogelijkheid van veranderingen is zeer zeker te benijden.

Spijt

Te leren valt ook van alle actiemethoden die in de jaren 80 gebruikt werden, en van de ontelbare discussies die daarover onderling gevoerd werden. Actievoerders wensten zich niet te beperken tot braaf een rondje lopen met spandoeken, maar probeerden ook daadwerkelijke directe invloed uit te oefenen via onder meer blokkades en zelfs nachtelijke sabotageacties. Zo werd de apartheidssteunorganisatie Shell niet alleen imagoschade aangedaan via demonstraties, maar werd ook getracht het bedrijf op kosten te jagen door werknemers te beletten aan het werk te gaan, en door tankstations onklaar te maken. En hoewel er in het heetst van de strijd best regelmatig flinke klappen zijn gevallen, werd vooropgezet geweld tegen personen door vrijwel iedereen afgekeurd. Dat was echter niet altijd principieel. Veel anti-fascisten hadden begrijpelijkerwijs bewondering voor bijvoorbeeld de aanslagen die Hannie Schaft in de Tweede Wereldoorlog pleegde op nazi's en collaborateurs. Hoe ver links zou moeten gaan hangt uiteindelijk voor een groot deel af van de concrete politieke omstandigheden. De recente linkse geschiedenis in West-Europa leert dat in ieder geval voorkomen moet worden dat activisten in een geweldsspiraal met de overheid belanden. Ook moet geprobeerd worden om criminalisering van de sociale bewegingen moeilijk te maken. Willem Bos van de politieke beweging Socialistische Alternatieve Politiek (SAP) gaat daarin wel erg ver. Die noemt Duyvendaks inbraak om die reden “een domme actie”. Terwijl de inbraak toentertijd zelfs buiten linkse kringen op heel wat bijval kon rekenen. De Internationale Socialisten vonden dat Duyvendak met het publiceren van

adressen van tegenstanders links geen dienst bewees. Daar is wat voor te zeggen, hoewel het ook niet verkeerd is om een gezicht te geven aan de tegenstander. De staat treedt ieders privéleven binnen, waarom zou het omgekeerde dan principieel niet mogen? Bovendien is het afleggen van een demonstratief privébezoek aan gezagsdragers iets wat bijvoorbeeld ook de SP wel eens doet.

Buitenparlementair links moet geen spijt tonen aan rechts, waar dan ook over. Integendeel, het mag best wat meer trots zijn op zijn strijdbare traditie. Buitenparlementair links heeft altijd geprobeerd te strijden voor het goede, en wie zoals Duyvendak afstand neemt van “illegale” acties verloochent de linkse geschiedenis van opstand, verzet en bevrijding. Daarbij mag niet vergeten worden dat de radicaal-linkse strijd uiteindelijk gericht is op fundamentele veranderingen. En onderdeel van dat proces zal de grootste diefstal van de geschiedenis zijn: de onteigening van de kapitaalbezitters en de wereldwijde herverdeling van hun bezit. Dat gaat behoorlijk tegen de wetgeving in.

Buitenparlementair links, of wat daar van over is, staat behoorlijk onder druk. Kraken zou verboden kunnen worden en de milieubeweging zou flink wat inkomsten kunnen gaan verliezen. Maar het valt allemaal nog wel mee in vergelijking met de jarenlange aanvallen die migranten en vluchtelingen moeten doorstaan. Velen van hen moeten verplicht inburgeren, hebben te maken met racisme op de arbeidsmarkt, zijn veroordeeld tot de slechtste banen en een flink aantal loopt zelfs dagelijks het risico gedeporteerd te worden. In veel landen buiten West-Europa hebben linkse activisten helemaal geen leven. Hier blijft het uiteindelijk beperkt tot wat giftige stukjes in de krant. Maar daar laat buitenparlementair links zich toch niet door tegenhouden?

Eric Krebbers

“Kalief” Kaplan wil chef worden van alle moslims

Westerse samenlevingen zijn in verval. Politieke partijen zijn duivelse instituties. Joden zetten “volken” en staten tegen elkaar op. Dat soort opvattingen verspreidt de organisatie Kalifaatstaat van Metin Kaplan, die ook wel “de kalief van Keulen” genoemd wordt. Om alle problemen de wereld uit te helpen zou er een islamitische staat gevestigd moeten worden waarin de soevereiniteit van Allah wordt hersteld. Een kijkje in het ideeëngoed van deze zelfbenoemde “aanvoerder van de gelovigen”, die ook in Nederland enkele honderden aanhangers zou hebben.¹

De aanslagen van 11 september 2001 zijn volgens Kalifaatstaat gepland door het Westen om zo een nieuwe kruistocht tegen de islam te kunnen rechtvaardigen.

Nederlands hoofdkwartier van Kalifaatstaat in Oss.

In Nederland zijn diverse moslimfundamentalistische groeperingen actief. Hun opvattingen kunnen slechts zelden rekenen op serieuze aandacht van critici. Conservatieve opiniemakers hebben daar een politieke reden voor: zij zetten vrijzinnige en radicale moslims graag collectief en op simplistische wijze weg als één pot nat. Genuanceerdheid is geen wezenskenmerk van deze school. Linkse critici ondervinden in hun pogingen tot het maken van analyses vaak hinder van een taalbarrière of het ontbreken van bronnen. Er zijn echter groeperingen die hun ideeën actief en meertalig proberen te verspreiden, zoals bijvoorbeeld Hizb ut-Tahrir² en Kalifaatstaat.

Kalifaatstaat - “Hilafet Devleti” in het Turks - werd in 1994 opgericht in Duitsland door de voormalige moefti van de Turkse stad Adana, Cemaleddin Kaplan (1926-1995). De beweging streeft naar een islamitische maatschappij waarin “de islam de staat, de koran de grondwet en de sjaria de wet” vormt. Bij de oprichting van Kalifaatstaat riep de groots denkende Kaplan zichzelf direct uit tot “aanvoerder van de gelovigen” en “kalief van de moslims”, de opvolger van de profeet Mohammed als leider van de islamitische gemeenschap. Kaplan kreeg al snel de bijnaam “kalief van Keulen”, de stad waar hij woonde en zijn beweging leidde. Hij had zich daar na de Turkse militaire staatsgreep van 1980 gevestigd als politiek vluchteling, destijds als aanhanger van de Milli Görüş-beweging die onder leiding stond van de politicus en latere premier Erbakan. In 1983 brak Kaplan echter met Milli Görüş, omdat hij democratie en partijpolitiek onverenigbaar achtte met de islam. Een jaar later richtte hij de Unie van Islamitische Verenigingen en Gemeenten (ICCB) op, een voorloper van Kalifaatstaat.

Kaplan overleed in 1995 en werd als “kalief” opgevolgd door zijn toen 43-jarige zoon Muhammed Metin Kaplan. Onder zijn leiding ging het bergafwaarts met Kalifaatstaat. Kaplan junior werd in 1999 door de Duitse autoriteiten gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens het oproepen tot moord op een interne rivaal. Eind 2001 werd Kalifaatstaat verboden in Duitsland. De organisatie was al flink geslonken en telde iets meer dan duizend aanhangers, voornamelijk van Turkse komaf. Snel na zijn vrijlating werd Kaplan uitgeleverd aan Turkije, waar hij een levenslange gevangenisstraf uitzit wegens hoogverraad.

Kaplan senior heeft in Nederland altijd een kleine schare volgelingen gehad, voornamelijk in Oss. De aanhangers van Kalifaatstaat in Nederland - “enige honderden” volgens het jaarverslag 2003 van de AIVD - zijn momenteel georganiseerd rond de Islamitische Culturele Stichting voor Oss en omstreken en de Stichting Dienaar aan Islam, beiden gevestigd aan de Coornhertstraat in deze Brabantse stad. Zij geven geen periodieke Nederlandstalige publicaties uit. Stichting Dienaar aan Islam is overigens in Duitsland samen met Kalifaatstaat verboden. Beweerd wordt dat deze organisatie de materiële bezittingen van de fundamentalistische beweging beheert.

Allah als soeverein

Evenals alle andere moslimfundamentalistische organisaties verwerpt Kalifaatstaat het concept van de volkssoevereiniteit en daarmee de democratie. De absolute soevereiniteit ligt volgens de beweging “alleen bij Allah”. Die zou de enige bezitter van en heerser over het universum zijn, en daarom zou alleen hij vereerd en gediend mogen worden. Democratieën zijn menselijke systemen waar moslims zich verre van moeten houden, en die omver geworpen moeten worden om een islamitische staat te vestigen waarin de soevereiniteit van Allah wordt hersteld.

Ook democratische instituties als politieke partijen worden door Kalifaatstaat afgewezen. In een van zijn fatwa’s (juridische adviezen) benadrukt Cemaleddin Kaplan dat een moslim niet mag stemmen en geen politieke partijen mag steunen. Partijen zijn in zijn ogen onlosmakelijk verbonden met de democratie. Partijen zouden ook geen basis hebben in de islamitische wetgeving, de eenheid van de islamitische gemeenschap fragmenteren en westerse, duivelse instituties zijn die nooit door engelen worden bezocht omdat hun gebouwen volhangen met afbeeldingen. De islam is volgens Kaplan senior “zowel een godsdienst als een staat, zowel aanbidding als politiek”. Daarom loopt de weg naar de islamitische staat in zijn visie niet via partijen, maar via “de methode van de profeet”. En dat is de “teblig”, de geweldloze mobilisatie en bewustmaking van moslims via verkondiging of prediking: de verspreiding van videobeelden, cassettes, boeken, brochures, tijdschriften en het afleggen van huisbezoeken om “de waarheid van de islam” en de idee van “eenheid tussen staat en godsdienst” te verspreiden.

Ook het nationalisme wordt door Kalifaatstaat verworpen. De islam en nationalisme zouden elkaar uitsluiten en geen overeenkomsten hebben. Het nationalisme is in de ogen van Kalifaatstaat een door het westen “verzonnen religie” waarin nationale helden worden verafgood, specifieke talen en rassen worden opgehemeld en nationale feesten als een godsdienst worden gevierd. Het nationalisme is volgens de fundamentalistische beweging via op het westen georiënteerde individuen in de islamitische wereld geïntroduceerd.

Afgod

In dit kader moet Mustafa Kemal Atatürk (1881-1938), de eerste president van de republiek Turkije en aanvoerder van de burgerlijke moderniseringsrevolutie die gepaard ging met de stichting van deze republiek in 1923, het in het bijzonder ontgelden in de geschriften van Kalifaatstaat. Atatürk wordt moeiteloos vergeleken met Hitler, Mussolini en Stalin en bestempeld als “ongelovige”, “afgod” en “vijand van de islam”. Hem wordt verweten in 1924 het secularisme te hebben ingevoerd, “een duivelse intrige van het kolonialisme”, door het kalifaat af te schaffen en de islam uit de grondwet te schrappen als staatsgodsdienst, waardoor moslims nu verdeeld en weerloos worden onderdrukt door hun eigen staten en koloniale machten. Het is volgens Kalifaatstaat de eerste plicht van alle moslims op de wereld om zich weer te verenigen onder het beschermheerschap van een kalief - logischerwijs Kaplan junior - teneinde zich te bevrijden van de “vernedering” door het Westen.

De republiek Turkije is in de ogen van Kalifaatstaat een dictatuur of hooguit een gedegenererde vorm van democratie en zelfs een anti-islamitische staat. Het kemalisme, de formele leer van de Turkse staat gestoeld op de ideeën van Atatürk, is volgens Kalifaatstaat geen filosofie, geen doctrine en zelfs geen systeem, maar slechts een verafgodingsritueel rondom Atatürk, dat alleen aanhangers heeft onder hoge militairen en de elite, en zijn voortbestaan slechts te danken heeft aan wapens en onderdrukking. Het kemalisme en de seculiere republiek Turkije zouden momenteel op het punt staan om in te storten. De mensen in Anatolië zouden namelijk snakken naar een islamitisch systeem. Kalifaatstaat leidt nogal aan zelfoverschatting. Dat blijkt bijvoorbeeld uit de bewering dat Turkije “kalief” Metin Kaplan vast wil houden omdat een “authentiek” islamitisch leider als hij in staat kan zijn om het kemalistische regime omver te werpen.

Het kemalisme is volgens Kalifaatstaat overigens een joodse uitvinding. Metin Kaplan beweert ook dat het “de joden” zijn die de vrijmetselarij, de democratie, het racisme, zionisme, kapitalisme en alle andere ismen hebben

“verzonnen” om de wereld in verderf en ondergang te storten, en volkeren en staten tegen elkaar op te zetten. De joden zouden als “trouwe vrienden” van het nationalisme en racisme tevens medeverantwoordelijk zijn voor de ondergang van het islamitische Osmaanse rijk en de stichting van de republiek Turkije. Als “bewijs” voor zijn beschuldigingen citeert Kaplan uit het beruchte antisemitische verzinsel “De protocollen van de wijzen van Zion”. De antisemitische tiraden van Kalifaatstaat werden eind 2001 overigens door de toenmalige Duitse minister van Binnenlandse Zaken Otto Schily aangevoerd als een van de redenen om de organisatie te verbieden.

Verval

Westerse samenlevingen zouden volgens Kalifaatstaat in verval zijn en “op een dag” onontkoombaar ineensstorten. Families zouden uit elkaar vallen, de jeugd zou stuurloos rondwalen, normen en waarden zouden onder druk staan, en egocentrisme en materialisme zouden hoogtij vieren. De westerse “ellebogenmaatschappijen” zijn volgens Kalifaatstaat ontstaan door het secularisme. De scheiding tussen staat en kerk heeft de religie uit het openbare leven gestoten en in de individuele privésfeer teruggedrongen. Daardoor beschikt het Westen niet meer over de betrouwbare, wilskrachtige en gelovige burgers die nodig zouden zijn om een maatschappij overeind te houden.

De traditionele en grootste godsdienst in het Westen, het christendom, kan ook rekenen op commentaar van “het kalifaat” van Keulen. Het nieuwe testament zou onmogelijk de authentieke boodschap van de profeet Jezus kunnen zijn. Dat vanwege de wordingsgeschiedenis van de evangeliën. Kalifaatstaat wijst erop dat Jezus’ uitspraken niet zijn opgetekend tijdens zijn leven, maar dat de evangeliën tussen 70 en 115 na Christus zijn geschreven, dat geen van de evangelisten Jezus persoonlijk heeft gekend of hem heeft horen spreken, dat Jezus Aramees sprak terwijl het nieuwe testament in het Grieks is geschreven en dat de bijbel op diverse concilies is veranderd en opnieuw vastgesteld. Christenen zouden zich daardoor bevinden op een dwaalweg. Kalifaatstaat nodigt hen uit om zich te bekeren tot de wel “volmaakte” islam.

Integratie

De kwestie van integratie van moslims in westerse samenlevingen wil Kalifaatstaat “vanuit islamitisch perspectief” bezien. Metin Kaplan geeft aan dat integratie alleen mogelijk is onder de voorwaarde dat de partijen hun religie, tradities en gewoonten, hun geschiedenis en cultuur mogen behouden. Onder die voorwaarde vindt hij het prima dat mensen “met en naast elkaar” leven en betrekkingen onderhouden. Integratie mag in de visie van Kaplan junior echter nooit betekenen dat een partij zijn “geestelijke en culturele bestaan” moet opofferen om te versmelten met het bestaan van de andere partij.

Dat zijn mooie, multicultureel aandoende woorden om de isolationistische praktijk van Kalifaatstaat te rechtvaardigen. Kalifaatstaat wil niets liever dan zijn volgelingen afschermen van hun moderne westerse omgeving. En het blijft niet bij het weerhouden van moslims van een gang naar de stembus. Uitgaan en dansen worden ook gezien als verderfelijke activiteiten, helemaal als mannen en vrouwen dat gezamenlijk doen. Ook deelname aan voetbal als speler of supporter is volgens Kalifaatstaat verboden in de islam. Voetbalwedstrijden worden beschouwd als tijdverspilling, een zoethoudertje voor het volk en een bedreiging voor de eenheid van moslims gezien het bestaan van rivaliserende supportersgroepen. De enige vormen van sport en spel die wel door de beugel kunnen zijn spelen in gezinsverband, paard- en kameelrijden, hardlopen en schietsport. De eerste bezigheid zou het gezinsgeluk ten goede komen en de overige activiteiten zouden moslims oefenen in de oorlogsvoering.

Tevens roept Kalifaatstaat alle moslims op om niet de in Europa geldende christelijke jaartelling te hanteren, maar de islamitische. De islam heeft zijn eigen jaartelling en maandkalender. Moslims mogen anderen niet nadoen of navolgen, luidt de logica. Cemaleddin Kaplan riep zijn volgelingen in zijn laatste toespraak voor zijn dood op om in alle huizen kalenders volgens de christelijke jaartelling van de muur te rukken en weg te gooien. Met name moslima’s drukte hij op het hart om kennissen die een westerse kalender in huis hebben hangen te dreigen met een breuk als zij die niet van de muur willen halen. Uiteraard wijst Kalifaatstaat ook het vieren van kerst en nieuwjaar in welke vorm dan ook door moslims uitdrukkelijk af.

Om de islamitische religie en cultuur in Europa te kunnen behouden is volgens Kalifaatstaat een staat van permanente waakzaamheid noodzakelijk. De organisatie roept op tot “maatschappelijke zelfcontrole” om religie en cultuur in vitale toestand te houden, anders zouden moslims hun identiteit beslist verliezen en zou het voortbestaan van de islam in het gedrang komen. “Een beetje nalatigheid en traagheid” kunnen volgens Kalifaatstaat “wonden openen die moeilijk te genezen of zelfs ongeneeslijk zijn”.

De beste vorm van integratie is in de opvatting van Kalifaatstaat echter alleen te realiseren in een islamitisch staatsbestel. De islam zou tolerantie, gerechtigheid, deugdelijkheid en barmhartigheid voorschrijven ten aanzien van christenen en joden, “de mensen van het boek”. Hoe dat zich verhoudt tot het openlijke en felle antisemitisme van Kalifaatstaat wordt niet duidelijk. Om aan te tonen hoe groot de tolerantie van de islam wel niet is, voeren de aanhangers van vader en zoon Kaplan aan dat moslims mogen trouwen met joodse en christelijke vrouwen. Dat moslimvrouwen niet met joden en christenen mogen trouwen wordt niet nadrukkelijk vermeld, want dat zou natuurlijk aantonen hoe beperkt deze tolerantie is. Joden en christenen moeten in de islamitische samenleving van Kalifaatstaat bovendien het islamitische gezag erkennen en een speciale belasting betalen, willen zij recht verkrijgen op basale burgerrechten als levenszekerheid, bescherming van eer en vermogen, godsdienstvrijheid en vrijheid van arbeid en ondernemen. Deze staat kan dan ook niets anders zijn dan een discriminerende, religieuze apartheidsstaat omdat zijn inwoners niet per definitie dezelfde rechten en plichten hebben. In de heilstaat van het “kalifaat” van Keulen wordt puur op grond van de religieuze levensovertuiging van mensen bepaald welke rechten en plichten zij hebben.

Botsing der beschavingen

Volgens de aanhangers van Kaplan zijn de conflicten en oorlogen van onze tijd het gevolg van “een botsing van beschavingen” die niet begonnen is door de moslims. Daarbij wijzen ze op het lijden van moslims in Afghanistan, Irak, Palestina en Tsjetsjenië onder de handelingen van

“oorlogszuchtige” staten als de VS, Israël en Rusland die een “nieuwe kruistocht” zouden voeren tegen de islam. Veel conflicten lijken oppervlakkig gezien inderdaad cultureel en religieus geïnspireerd, maar dat er vaak heel andere dimensies en dynamieken dominant zijn, wil Kalifaatstaat niet waarnemen. Het startsein voor de westerse agressie tegen islamitische landen werd volgens Kalifaatstaat gegeven door de VS na de aanslagen van 11 september 2001. De complottheorieën rond 11 september worden door Kalifaatstaat bijna expliciet omarmd. Die aanslagen zouden zijn “ontworpen” om moslims collectief als terroristen weg te kunnen zetten en om de publieke opinie klaar te maken voor een nieuwe kruistocht. Osama bin Laden, de Taliban en andere moslims mogen dan worden beschuldigd van het beramen van 11 september, volgens Kalifaatstaat is hun schuld niet bewezen en zijn “de eigenlijke aanslagplegers” niet vastgesteld. Wel worden de bijna drieduizend dodelijke slachtoffers van de aanslagen betreurd en wordt erkend dat zij op een “wrede manier” zijn vermoord. Maar de VS zouden niet treuren om de vermoorde mensen, maar om “de kras” op hun “trots” als supermacht.

Met de nieuwe kruistocht zouden de westerlingen onder aanvoering van de VS het vernietigingswerk van hun christelijke voorvaders willen afmaken. Het enige verschil met het verleden zou zijn dat de huidige kruisvaarders geen “kruizen en zwaarden” dragen, maar “stropdassen en maatpakken”. De nieuwe kruistocht is volgens Kalifaatstaat gericht tegen alle moslims, om hun fysieke vermeerdering te voorkomen, hen uit te buiten en hun “vroomheid, trots en eer” te besmeuren. Het zou de nieuwe kruisvaarders gaan om de vernietiging van de islamitische beschaving.

De dichotome redeneertrant van Kalifaatstaat vertoont opvallend veel overeenkomsten met die van westerse, islamofobe exponenten van het idee van de botsing der beschavingen. Alleen het gezichtspunt van beide kampen is anders. Kalifaatstaat construeert twee blokken, de islam en het Westen, waarbij westerse samenlevingen op een simplistische, essentialistische en karikaturale manier worden gepresenteerd en in al hun facetten fel worden aangevallen. Het eigen islamitische blok wordt geïdealiseerd, superieur geacht en als puur en volledig onschuldig neergezet. Hetzelfde doen de westerse nieuwe racisten en conservatieven, maar dan uiteraard vanuit een westers perspectief waarbij het islamitische cultuurblok dient als mikpunt van hun pijlen.

Bloedvergieten

De idealisering van de islam en de pogingen om de vredelievendheid van deze godsdienst te bewijzen kennen geen grenzen bij Kalifaatstaat. Net als de drang om de ingeboren agressie van het Westen aan te tonen. Volgens Kalifaatstaat toont de geschiedenis aan dat moslims nooit een strijd tussen culturen zijn begonnen en dat hun godsdienst voor vrede en gerechtigheid staat. De islam zou bovendien, anders dan het christendom, ook geen middeleeuwen of andere periode van barbarij hebben gekend. Tijdens het 600-jarige bestaan zou er in het Osmaanse rijk nooit een massaal bloedvergieten hebben plaatsgevonden. Sterker nog, benadrukt wordt dat christenen hun identiteit en cultuur mochten behouden en dat kerken en synagogen nimmer zijn gesloten. Kennelijk hebben de genocide op de Armeniërs, de onderdrukking van de Grieken en de eeuwenlange vervolging van andersdenkende moslims, zoals alevieten, nooit plaatsgevonden in het geschiedbeeld van Kalifaatstaat. Het Westen zou daarentegen juist enorm veel bloed hebben vergoten, zoals bij de kruistochten, de uitroeiing van de Indianen, de twee wereldoorlogen, de genocide op de Joden, de heksenvervolgingen, de inquisitie, Hiroshima, Vietnam, Bosnië en Nagorno-Karabach. Het is opvallend dat de shoah niet wordt ontkend. Veel andere moslimfundamentalisten zijn namelijk niet vies van wat revisionisme.

De nederlaag van de nieuwe kruistocht tegen de islam en de ondergang van de VS en zijn bondgenoten zouden slechts een kwestie van tijd zijn. Want alle “volkeren” die “de weg van God verlaten” en sterfelijke, door mensen in elkaar geknutselde systemen aanhangen zouden vroeg of laat slachtoffer worden van “zelfmoord”. Volgens Kalifaatstaat zijn wereldlijke systemen gedoemd om ten onder te gaan, en is alleen Allah eeuwig en onsterfelijk, evenals de geldigheid van de koran.

Defensief

Kalifaatstaat ziet het als een plicht van de moslims in Afghanistan, Irak, Palestina, Tsjetsjenië en andere belaagde moslimlanden om middels de jihad de islam en hun land met geweld te verdedigen. De jihad als militaire strijd is volgens Kalifaatstaat een defensieve oorlog tegen niet-islamitische agressoren en daarom niet geschikt om in West-Europa toe te passen. Volgelingen wordt ingeprent dat zij in de fase van “teblig” verkeren, een periode van verkondiging “op wetenschappelijke en ideële basis” waarbij geen terroristische handelingen of andere vormen van geweld zijn geoorloofd. Dat het gebruik van geweld tegen andersdenkenden na deze fase niet wordt uitgesloten, blijkt wel uit de toespelingen van Cemaleddin Kaplan in zijn befaamde laatste toespraak tot zijn volgelingen. Daarin spreekt hij over mensen die nu “Weg met de sjaria!” roepen. Hij spoort zijn toehoorders aan om deze vijanden van de wetten van Allah ooit “op hun plaats te wijzen” en hen te laten zien waar “de grenzen” liggen. De geschikte tijd om die klus te klaren komt volgens hem nog wel, als de periode van verkondiging voorbij is.

Kalifaatstaat droomt in een van zijn tijdschriften van de dag dat zijn vaandel “op de hele wereld” zal wapperen. Wij hopen dat die dag nooit aanbreekt. Links heeft de plicht om de vaandels van Kalifaatstaat overal ter wereld neer te halen, want die staat immers voor de afschaffing van de volkssoevereiniteit en de vestiging van een dictatuur van Allah, haat tegen Joden, seksuele segregatie en religieuze apartheid. Stuk voor stuk ideeën die haaks staan op de filosofie van de vrije socialistische samenleving die onze dromen zo mooi maakt.

Mehmet Kirmaci

Noten

- Voor dit artikel is gebruik gemaakt van met name de nummers 4, 5, 7, 9, 11 en 12 van “Der Islam als Alternative”, het Duitstalige tijdschrift van Kalifaatstaat, en enkele Turkstalige pamfletten van de organisatie.*
Op: Kalifaatstaat-website <www.seriat.net>.
- “De droomstaat van de moslimfundamentalisten”, Eric Krebbers.*
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11367f87.htm>.

Eens illegaal, altijd illegaal?

Illegalenbajes in Alphen aan den Rijn.

Staatssecretaris van Justitie Nebahat Albayrak wil via een wijzigingsvoorstel van de Vreemdelingenwet bereiken dat reguliere aanvragen voor verblijfsrecht kunnen worden afgewezen om de enkele reden dat de aanvrager illegaal in Nederland verblijft. Ook wil ze een nieuwe snellere asielprocedure. Zo probeert ze gemeentebesturen en steungroepen wijs te maken dat de rijksoverheid “een sluitend vreemdelingenbeleid” voert en dat lokale noodopvang en vluchtelingen dus kunnen worden opgeheven.

Bij de pardonregeling voor afgewezen vluchtelingen van voor 1 april 2001 kwam de landelijke overheid met de gemeenten overeen dat de gemeentelijke noodopvang voor vluchtelingen uiterlijk eind 2009 opgeheven zou moeten zijn. In ruil daarvoor zou de rijksoverheid gaan zorgen voor “een sluitend beleid” door vluchtelingen ofwel verblijfsrecht te geven, ofwel af te wijzen en daarna ook daadwerkelijk uit te zetten. Afgewezen vluchtelingen zouden zo niet meer op straat komen te staan, dakloos raken en rond moeten zwerven, zo beloofde de rijksoverheid. Daardoor zouden gemeenten en door hen gefinancierde hulporganisaties niet langer meer noodopvang hoeven te regelen.

Achter de ambtelijke woorden van dat bestuursakkoord gaat vooral veel eigenbelang van de overheid schuil. De gemeenten hebben geen zin om opgezadeld te worden met afgewezen vluchtelingen, want dat vinden ze de verantwoordelijkheid van de landelijke overheid. Maar het lukt de rijksoverheid in de verste verte niet om alle vluchtelingen zonder verblijfsrecht ook daadwerkelijk te deporteren. Stug houdt de overheid vast aan de mythe van “de sluitende aanpak”, hoewel al jarenlang blijkt dat die aanpak niet bestaat en ook niet kan bestaan. Dat heeft overigens ook Albayrak zelf al moeten erkennen. Er zullen immers altijd afgewezen vluchtelingen zijn die tussen wal en schip vallen. Er zullen altijd vluchtelingen blijven die gegronde redenen hebben om niet terug te kunnen of willen keren naar hun land van herkomst en die daardoor in de illegaliteit belanden. Voor de rijksoverheid dient het sprookje van “het sluitende beleid” ertoe om die werkelijkheid te verhullen, om zichzelf en anderen voor te spiegelen dat alles is opgelost en dat de lokale noodopvang met een gerust hart kan worden gesloten.

Zwaar weer

Het lijkt erop dat de overheid na de pardonregeling nog meer terrein heeft veroverd om te kunnen prijschieten op migranten en vluchtelingen. Er is nog maar weinig tegengas, want veel steungroepen zijn sufgebeukt door de strijd voor dat pardon of komen om in het praktische ondersteuningswerk. Een tegengeluid is echter hard nodig. Het beleid tegen illegalen van de huidige regering is al verschrikkelijk. En een volgende regering met de rechts-populisten van de PVV en TON erbij zou helemaal dramatische gevolgen voor illegalen hebben. Hoog tijd dus om eens stevig na te denken over hoe de strijd van en met mensen zonder papieren verder gevoerd zou moeten worden.

Op 16 september 2008 organiseerde het landelijke illegalensteunpunt LOS een bijeenkomst over de toekomst van de lokale noodopvang. Ook “de sluitende aanpak” kwam daarbij aan de orde. Jan Braat, inhoudelijk coördinator Vreemdelingenzaken van de gemeente Utrecht, vroeg zich af of het beleid überhaupt wel “sluitend” gemaakt kon worden. Voor 80 procent “sluitend” zou hij al heel wat vinden. “Het met onbekende bestemming vertrekken van een asielzoeker valt daar niet onder.” Wilma Lozowski, beleidsmedewerker van VluchtelingenWerk Nederland, gaf aan dat “een sluitende aanpak” ook detentie van vluchtelingen kan betekenen. Daarmee toonde ze aan dat het gaat om een technische term die niets te maken heeft met rechtvaardigheid, maar vooral zwaar weer inhoudt voor vluchtelingen.

Het instandhouden van het sprookje van “een sluitend beleid” in het post-pardon tijdperk is van groot belang voor Albayrak. De bedoeling is immers dat de overheid weer als één geheel gaat functioneren, zonder dwarsliggende gemeenten. Daartoe moet de lokale noodopvang dicht, want die is de rijksoverheid een doorn in het oog. De gemeenten hebben zich met de ondertekening van het bestuursakkoord in principe bereid verklaard tot sluiting van hun eigen noodopvang. Maar volgens Braat is het niet in strijd met het bestuursakkoord als de noodopvang open blijft zolang het beleid niet “sluitend” is. Dat doet de vraag rijzen wanneer het beleid “sluitend” genoemd mag worden en vooral wie dat mag bepalen. Albayrak heeft onlangs een voorstel voor een nieuwe asielprocedure ingediend en meent dat ze zich daarmee heeft gehouden aan wat het bestuursakkoord van de rijksoverheid verlangt. Nu zouden de gemeenten nog hun toezegging dienen na te komen, namelijk de noodopvang opheffen. Braat zag het sluimerende conflict tussen de landelijke en lokale overheden wel, maar wuifde het probleem weg door op te merken dat “het goed gebruik is dat een akkoord op verschillende manieren geïnterpreteerd wordt”. Hij vergeet erbij te vermelden dat het ook “goed gebruik” is dat de landelijke overheid zijn wil kan opleggen aan de lokale en daarbij ook bestuursdwang kan toepassen. Wie de meeste macht heeft, krijgt ook het meeste gelijk.

Keurslijf

Albayrak wil met haar nieuwe asielprocedure herhaalde asielaanvragen zoveel mogelijk tegengaan en ingewikkelde zaken sneller laten afhandelen. VluchtelingenWerk is geschrokken van de nieuwe opzet, want die lijkt net als de vorige op “een keurslijf”, aldus Lozowski. “De plannen van Albayrak zijn hetzelfde als die van Verdonk.” Weliswaar zouden vluchtelingen voortaan niet meer op straat worden gegooid als ze in beroep gaan tegen de eerste afwijzing door de IND. Maar na definitieve afwijzing van hun asielaanvraag moeten ze wel in afwachting van hun uitzetting uit hun eigen omgeving worden weggehaald en overgebracht naar “een vrijheidsbeperkende locatie”. Daar krijgen ze maximaal 12 weken de tijd om hun eigen deportatie te regelen. Velen zullen naar verwachting niet kunnen of willen terugkeren naar hun land van herkomst en na 12 weken of al eerder “met onbekende bestemming” vertrekken, ofwel: in de illegaliteit belanden. Daarnaast weigert de staatssecretaris om vluchtelingen opvang te geven die na hun afgewezen asielaanvraag een nieuwe aanvraag doen op medische gronden.

Een ander ingrijpend wetsvoorstel van Albayrak is bedoeld om illegalen helemaal geen kans meer te geven om met succes een reguliere aanvraag in te dienen. Dat voorstel lijkt op het eerste gezicht alleen te gaan over het stroomlijnen van visa-aanvragen. Maar tussen neus en lippen door wil de staatssecretaris de Vreemdelingenwet zo wijzigen dat de overheid illegalen een reguliere verblijfsvergunning kan weigeren om de enkele reden dat ze illegaal zijn. Eens illegaal, altijd illegaal dus. De overheid hoeft dan niet meer inhoudelijk in te gaan op de zaak en niet meer te kijken naar de persoonlijke omstandigheden van een aanvrager. Illegaliteit op zich is dan al voldoende reden om de deur voorgoed dicht te gooien. Door illegalen elke kans te kunnen ontnemen om legaal te worden, hoopt Albayrak hen nog meer uit te roken en het beleid

“sluitend” te krijgen. In haar wetsvoorstel is sprake van een “kan”-bepaling: de overheid heeft de mogelijkheid om een aanvrager als illegaal af te wijzen, dus niet de verplichting. Maar dat betekent niet dat het allemaal wel zal meevallen. De ervaring van 20 jaar “vreemdelingenbeleid” leert dat de regels vrijwel altijd worden toegepast in het nadeel van migranten en vluchtelingen. Het beleid is er immers al jaren op gericht om hen zo min mogelijk verblijfsvergunningen te verlenen.

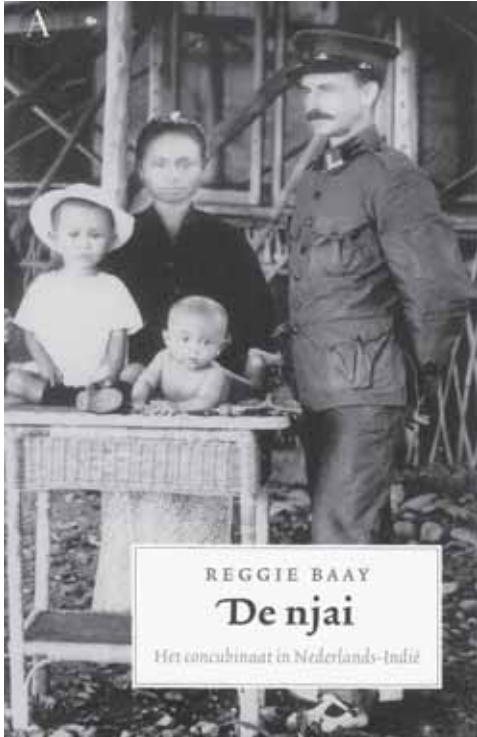
Na het asielrecht zodanig te hebben ingeperkt dat het in de praktijk bijna is afgeschaft, zet de overheid nu ook het mes in de reguliere aanvragen door illegalen. Als het voorstel wet wordt, dan zou gezinsvorming onmogelijk kunnen worden voor illegalen die een partner hebben. Het recht op gezinsleven zou zo nog verder worden aangetast. Eerder afgewezen vluchtelingen die een nieuwe reguliere aanvraag doen wegens medische redenen, zouden ook geen kans meer kunnen maken op verblijfsrecht. Dat geldt ook voor illegalen die niet kunnen worden uitgezet, omdat hun land van herkomst hen niet terugneemt, en daarom een buiten schuld-aanvraag indienen. Deze reguliere aanvragen werden in het verleden vaak al afgewezen, maar dreigen met het nieuwe voorstel nog meer een wassen neus te worden dan ze al waren. Nog meer mensen dreigen zo buiten de boot te vallen. En dat is ook precies de bedoeling van Albayrak. Ze hoopt illegalen daardoor sneller het land uit te kunnen werken en mensen buiten de EU nog meer te af te kunnen schrikken om naar Nederland te komen.

Ongeloof

Ook voor steungroepen en advocaten kunnen de gevolgen van het voorstel enorm zijn. De wetswijziging zou het einde kunnen betekenen van een groot deel van de juridische steun aan illegalen. Politieke en humanitaire organisaties zouden hun steun aan illegalen drastisch moeten inperken. Vreemdelingenrechtadvocaten zouden veel cliënten kunnen verliezen. “Als dit er doorheen komt, dan kan ik mijn praktijk wel opdoeken”, aldus een advocaat die veel illegalen helpt. Op de LOS-bijeenkomst heerste er vooral ongeloof over de mogelijkheid dat het wetsvoorstel zou worden aangenomen. Maar naïef zijn is een laakbare houding voor wie illegalen steunt. Diverse noodopvangorganisaties lieten alvast wel weten dat men illegalen zou willen blijven steunen. LOS-medewerkster Rian Ederveen riep iedereen op om meer doelgroepen te gaan steunen dan alleen “asielzoekers”. Ze noemde daarbij onder meer vrouwen met afhankelijk verblijfsrecht, die na door hun man te zijn mishandeld de relatie met hem beëindigen en daardoor illegaal worden, slachtoffers van mensenhandel, illegalen die na detentie op straat worden gegooid, en meer in het algemeen “schrijnende gevallen”.

Uit een onlangs verschenen onderzoek van LOS blijkt dat van de ongeveer 100 bij LOS bekende noodopvangorganisaties de helft op termijn gaat stoppen. Ook LOS zelf houdt er eind 2008 mee op, wegens gebrek aan financiën. Het landelijke netwerk van steun aan afgewezen migranten en vluchtelingen krijgt daarmee rake klappen. De meeste noodopvangorganisaties werken tot nu toe volgens de zogeheten INLIA-criteria, een model dat in 2001 is ontwikkeld door die christelijke organisatie. Volgens dat model steunen gemeenten aan de ene kant afgewezen vluchtelingen die nog rechtmatig in Nederland verblijven op grond van een verblijfsaanvraag wegens medische, humanitaire of andere redenen. En aan de andere kant bieden gemeenten noodopvang aan afgewezen vluchtelingen die “actief en controleerbaar meewerken aan hun vertrek”, maar dat niet binnen de verplichte termijn van 28 dagen voor elkaar hebben. De INLIA-criteria houden kortweg in dat vluchtelingen “perspectief” moeten hebben, willen ze nog hulp kunnen krijgen. Vluchtelingen moeten ofwel een behoorlijke kans hebben op verblijfsrecht, ofwel bereid zijn om op te rotten. Een illegaal zonder verblijfsaanvraag heeft volgens die criteria per definitie geen “perspectief” en krijgt dan ook meestal geen steun van dit soort organisaties. Als het standpunt “eens illegaal, altijd illegaal” in de wet komt te staan, dan lijken illegalen sowieso geen enkele kans meer te hebben om een aanvraag met “perspectief” in te dienen en dan zouden noodopvangorganisaties hen daarom ook niet meer helpen. Overigens bepaalt ook het bestuursakkoord dat gemeenten geen hulp mogen bieden aan “onrechtmatig in Nederland verblijvende” mensen. De toekomst van de steun aan illegalen lijkt dan ook bijzonder somber.

Mariët van Bommel
Harry Westerink

Huishoudsters en seksuele slavinnen

In het koloniale Nederlands-Indië hebben altijd meer Europese mannen dan Europese vrouwen gewoond. Voor dat mannen-overschot was er de oplossing van het concubinaat. De Europese soldaten, planters of ambtenaren gingen samenleven met een Indonesische, Chinese of Japanse vrouw. Zo'n vrouw werd een "njai" genoemd. Reggie Baay, zelf kleinkind van een njai, heeft in het indrukwekkende boek "De njai" voor het eerst het persoonlijke verhaal van deze vrouwen verteld, een gruwelijke geschiedenis van racisme, economische afhankelijkheid, schijnheilige publieke moraal en seksuele slavernij.

In het laatste kwart van de negentiende eeuw woonde naar schatting meer dan de helft van alle Europese mannen in Nederlands-Indië samen met een inheemse vrouw, volkomen rechteloze huishoudsters met wie de mannen ook het bed deelden. Wegens het heersende racisme werden deze relaties in Nederland met de nodige argwaan bekeken en vaak ook afgekeurd. Toch moest men er om pragmatische redenen wel mee akkoord gaan. Seksuele onthouding werd namelijk nog erger geacht. Dat zou bij de mannen maar leiden tot "hysterie" en "tegennatuurlijke ontucht". Ook vonden de koloniale machthebbers het prettig dat de njai veelal een regulerend effect had op het leefgedrag van hun mannen. Het hield hen weg van de drank en de prostituees.

Uit die relaties kwamen ook kinderen voort. De machthebbers waren bevreesd dat die kinderen een gevaar konden vormen voor de hiërarchische koloniale orde. "Naarmate het denkbeeldig gevaar van aantasting van de koloniale suprematie groter werd, werden die interracial seksuele relaties sterker afgekeurd, de nakomelingen slechter bejegend, en de raciale grenzen scherper getrokken", aldus Baay. Na 1900 nam de weerzin tegen het concubinaat toe, omdat de snel groeiende groep van "half-Europese" nakomelingen de koloniale en raciale grenzen dreigden te vervagen. De meesten van hen hadden te lijden onder verwaarlozing, verarming en structurele maatschappelijke uitsluiting. Zo ontstonden "de Indo-pauwers", die nergens thuishoorden en zich bevonden in een koloniaal niemandsland met marginale bestaansmogelijkheden. In zijn boek heeft Baay de levens van een aantal njais beschreven en hen daarmee eindelijk een respectvolle plaats in de geschiedenis gegeven.

"De njai", Reggie Baay. Uitgeverij: Athenaeum, Polak & Van Gennep, € 18,95. ISBN: 9789025363604.

Harry Westerink

Recensies

Onder mannen

Catherine Vuylsteke heeft een aantal homoseksuele mannen geïnterviewd die in Marokko wonen of een Marokkaanse achtergrond hebben. Het resultaat is te lezen in haar boek "Onder mannen. Het verzwegen leven van Marokkaanse homo's". De mannen houden hun levens en gevoelens zoveel mogelijk verborgen voor de buitenwereld, want bij ontdekking bestaat het gevaar van uitstoting uit de samenleving. Hun ouders zeggen bijvoorbeeld dat ze liever een zoon hebben die alcoholist of drugsverslaafde is, dan homo. Of liever een dode zoon dan een homozoon. Veel homo's lopen daardoor met zelfmoordgedachten rond. Maar er zijn ook wel homo's die redelijk open kunnen zijn over hun seksuele voorkeur. Bijvoorbeeld omdat ze zijn opgegroeid in een liberaal rijk gezin. Maar ook dat is geen garantie. Vuylsteke laat zien dat het probleem wel vaak groter is in armere gezinnen. De islam speelt ook een rol in het zelfbeeld van de mannen. Sommigen geloven niet meer omdat de islam hun levenswijze afkeurt. Anderen zien de moeite die ze hebben met hun gevoelens als een beproeving van Allah. Het zou een fase zijn waar ze doorheen moeten om daarna te trouwen en een gezin te stichten.

Repressie tegen homoseksuelen is groot in Marokko. Wel menen sommige mannen dat het klimaat langzaam-aan wat aan het verbeteren is. Ze noemen daarbij het voorval van het homofeest in Tetouan in juni 2004, waarbij alle aanwezigen werden opgepakt en opgesloten. Maar daarna werd iedereen weer vrijgelaten, en werd er geen vervolging ingesteld. Terwijl op grond van wetsartikel 489 alle homoseksuele handelingen strafbaar zijn. Minder positief was de moslimfundamentalistische hetze van november 2007 tegen een vermeend homo-huwelijk. De meeste geïnterviewde homo's hebben geen zin om te strijden voor emancipatie. Ze zeggen wel te kunnen leven met een geheim bestaan. Waarom zouden we er anderen mee lastig vallen, redeneren ze. Uit het boek blijkt dat er nog veel moet gebeuren voordat homoseksualiteit in Marokko geaccepteerd raakt. Maar ook in het zo vrije Nederland is op dat gebied nog een boel werk te verzetten.

"Onder mannen. Het verzwegen leven van Marokkaanse homo's", Catherine Vuylsteke.

Uitgeverij: Meulenhoff/Manteau, € 19,95. ISBN: 9789085421368.

Roel Nagel

Europese namen

In "Europese namen voor de wereld" beschrijft Jacques Pauwels hoe namen en naamgeving hun rol vervulden in de verovering en kolonisatie van gebieden en mensen. In detail schetst hij de ontwikkeling van bepaalde namen voor groepen mensen en gebieden, waarbij hij tevens de historische context waarin de naamgeving plaatsvond met minstens zoveel detail weergeeft. Pauwels concentreert zich op de veroveringsdrang van West-Europa die volgens hem voortkwam uit de strikt hiërarchische feodale maatschappij. Adel en geestelijkheid - waarvan de toplaag veelal uit de adel afkomstig was - hadden de controle over de maatschappij. Dat legitimeerden ze met de heersende christelijke ideeën. Daaruit vloeide een zelfbeeld voort van West-Europeanen als wit en beschaafd: "De Christenheid". De "rest" werd daar tegenover geplaatst als zwart en onbeschaafd.

Volgens Pauwels werden de veroveringen van de Europeanen onder andere gedreven door de wens van de machthebbers om binnenlandse sociale conflicten te neutraliseren via het ophitsen van potentiële opstandelingen tegen "de ander". Dat werd nog versterkt door de ideologie van "de Christenheid" die alle sociale lagen leek te overstijgen, en het legitimeerde om andere groepen mensen hardhandig en bloedig te onderdrukken. Daar komt de onomastische (naamkundige) dimensie van het kolonialisme aan het licht, als de Europeanen aan de mensen in de te veroveren gebieden namen geven als "nigger", "kaffer", "zwartjes", "Hottentotten" en "Bosjesmannen". "Door dat soort namen te geven konden de Europeanen de donkerhuidige mensen zelfs tot slavernij brengen en uitmoorden zonder onaangename gewetensbezwaren", schrijft Pauwels. In een tijd waarin de pijnlijke erfenis van het kolonialisme ontkend (Zwarte Piet) of vergoelijkt (De Ruyterjaar) wordt, is het heel belangrijk dat er een boek verschijnt waarin de geschiedenis van het kolonialisme en de "erfenis" van deze zwarte bladzijden uit de Europese geschiedenis, de namen, centraal staan. Aanrader!

"Europese namen voor de wereld", Jacques R. Pauwels. Uitgeverij: EPO, € 21,50. ISBN: 9789064454769.

Gábor Kovács

Gebladerte-reeks

De Fabel van de illegaal publiceert via de Gebladerte-reeks brochures over allerlei voor links belangrijke thema’s. Bestellen? Maak € 3,00 per brochure (inclusief porto) over op giro 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden. Vermeld duidelijk je adres en de code van de brochure.

G1	De schaduwzijde van de antroposofie <i>Kritiek op o.m. de Vrije Scholen, Triodosbank en BD-landbouw</i>
G2	Het hellende vlak van de New Age <i>Tegen de Celestijnse Belofte, theosofie en Gemrod</i>
G3	De wereld volgens Dwarssligger <i>Columns en poëzie vanaf de onderkant van de samenleving</i>
G4	De Leidse acties van het ELF <i>Over ideeën en praktijken van de radicale milieubeweging</i>
G5	De fascistische “gene zijde” van Jozef Rulof <i>Jomanda’s inspiratiebron ontmaskerd!</i>
G6	Mannenstrijd! <i>Solidaire mannen tegen het patriarchaat</i>
G7	De Alphense illegalenbajes De Geniepoort <i>Over het opsluiten van onschuldigen in Nederland</i>
G8	Elk hart een tijdbom <i>Poëzie van de activist en Dunya-prijswinnaar Harry Westerink</i>
G9	Extreem-rechts aan de vrouw gebracht <i>Fascisten zien de vrouw het liefst achter het aanrecht</i>
G10	Repressieve hulpverlening <i>Tegen de psychiatrie, de medische industrie en euthanasie</i>
G11	De politiek van sekten en goeroes <i>Tegen de Dalai Lama, Nieuw Akropolis en Summit Lighthouse</i>
G12	Leiden, stad van razzia’s <i>Over apartheid en illegalenvervolging in Leiden</i>
G13	“Van nature” links? <i>Biologisme, de Natuurwetpartij, dierenbevrijding en sjamanen</i>
G14	In actie tegen de Alphense illegalenbajes. Deel 2 <i>Actie-ervaringen van De Fabel van de illegaal</i>
G15	Politiek voorbij links en rechts? <i>Over taz, conspiracy, new age, nieuw-rechts en Hollywood</i>
G16	Katapult <i>Politieke cartoons en strips van Ka</i>
G17/1	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 1 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G17/2	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 2 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G18	Daklozenkranten en de illegalenjacht <i>De Haagse softe sector blijkt spijkerhard</i>
G19	Solidair met Baskisch links-nationalisme? <i>Discussie over internationalisme en anti-nationalisme</i>
G20	Bevolkingspolitiek <i>Hoe staten voortplanting, sterfte en migratie willen beheersen</i>
G21/1	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 1 <i>Over religieus antisemitisme en kort-door-de-bocht anti-kapitalisme</i>
G21/2	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 2 <i>Over antisemitisme en anti-zionisme</i>
G22	Katastrofe! <i>Tweede serie politieke cartoons en strips van Ka</i>
G23	De kwartiermakers van Fortuyn <i>Over opiniemakers, nationalisme en fundamentalisme</i>
G24	Vrouwen zonder papieren <i>Uitbuiting en geweld in de illegaliteit</i>
G25	Migratiebeheersing <i>Alleen bruikbare vluchtelingen en migranten nog welkom?</i>
G26	Volk noch vaderland <i>Derde bundel poëzie van Harry Westerink</i>
G27	De wegbereiders van Wilders <i>Elf opiniemakers en een politicus tegen migranten</i>
G28	Christenfundamentalisme <i>Over extreem-rechts in een religieus jasje</i>
G29	Nieuw Rechts <i>De schokkende feiten over een extreem-rechtse partij</i>
G30	Van multiculturalisme naar integratiedwang <i>Info en actie tegen verplichte inburgering</i>
G31	Opgelapte vaderlandsliefde <i>Hoe de koloniale geschiedenis wordt rechtgepraat</i>

Tegen racisme en migratiebeheersing

De Fabel van de illegaal is een radicaal-linkse basisorganisatie. Sinds de oprichting in 1990 streven wij naar een vrij-socialistische, feministische en ecologisch duurzame samenleving. Dat kan alleen via een fundamentele omwenteling van de sociale en bezitsverhoudingen op wereldschaal. Centraal in onze politieke analyse staat de bevolkingspolitiek die staten voeren om de omvang en de ‘kwaliteit’ van de bevolking te beheersen, nodig om het kapitalisme optimaal te laten functioneren. Migratiebeheersing speelt daarbij een belangrijke rol.

De Fabel heeft de strijd tegen migratiebeheersing tot speerpunt gemaakt. Daarbij werken wij liefst samen met migranten en vluchtelingen. Die worden door de staat aan een rigide selectie onderworpen. Sommigen worden bruikbaar geacht en tijdelijk ingezet als arbeidskracht, anderen blijvend en die worden dan gedwongen tot integratie. Het merendeel wordt echter niet nuttig geacht en afgewezen. Zij worden vervolgens gedeporteerd of geïlegaliseerd. De “illegalen” worden uitgesloten van alle voorzieningen, uitgebuit in bedrijven en opgejaagd door de politie. Na arrestatie volgt opsluiting, deportatie of dumping in de illegaliteit. Het beleid is daarbij erg seksistisch. Vrouwen worden zelden als politiek vluchteling erkend, en de meesten krijgen slechts een afhankelijke verblijfsvergunning waardoor ze gedwongen worden om jarenlang bij hun man te blijven.

De overheid probeert de migratiebeheersing voortdurend effectiever te maken. Daarvan getuigen de invoer van het sofï-nummer, de Koppelingswet, de nieuwe Vreemdelingenwet, de bouw van steeds meer illegalenbajessen, de razzia’s, de identificatieplicht, de gedwongen integratie en ook de “vrijwillige” terugkeer. In een poging dat beleid te rechtvaardigen komen politici en opiniemakers met allerlei fabels over “illegalen” en “allochtonen”. Ze sluiten daarbij nauw aan bij het al veel langer levende racisme en nationalisme. Er ontstaat zo een klimaat waarin de gevestigde parlementaire politiek steeds verder afglijdt naar rechts. Bestaande extreem-rechtse groeperingen krijgen zo een steuntje in de rug.

Daad bij het woord

- De Fabel steunt zelforganisaties van migranten en vluchtelingen bij hun strijd voor gelijke rechten. Bekende voorbeelden uit het verleden zijn het kerkasiel van Iraanse vluchtelingen, de hongerstakingen van “witte illegalen”, en de acties van gevluchte Turkse dienstweigeraars.
- De Fabel steunt individuele illegalen via een spreekuur. Wij proberen afgesloten voorzieningen weer open te breken en werken tevens aan steunstructuren, zoals de stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL).
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle aspecten van de migratiebeheersing. Onze speciale aandacht gaat momenteel uit naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en “vrijwillige” terugkeer.
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle vormen van extreem-rechts, racisme en nationalisme. Onze speciale aandacht gaat nu uit naar de partij Nieuw Rechts. Daarnaast keren we ons tegen nazi’s, rechtse opiniemakers en religieuze fundamentalisten.
- De Fabel publiceert een gelijknamige tweemaandelijks krant tegen racisme. Wij brengen ook regelmatig brochures uit in de Gebladerte-reeks over uiteenlopende, voor links belangrijke thema’s. Daarnaast beheren wij een linkse bibliotheek met tienduizenden boeken, tijdschriften en knipsels over zeer uiteenlopende terreinen en vormen van linkse politieke strijd.

Steun aan illegalen

- Woon je in de Leidse regio, en heb je geen verblijfspapieren of ken je iemand zonder verblijfs-papieren? Kom langs, of bel De Fabel
- voor gezondheidszorg. De Fabel kan maandag, woensdag en vrijdag tussen 14:00 en 17:00 uur een dokter, tandarts, de GGD, kraamhulp, maatschappelijk werk of psychische hulpverlening regelen. Al deze hulp kan gratis.
 - voor juridische en andere steun. De Fabel houdt iedere woensdag tussen 14:00 en 17:00 uur spreekuur. Je kan dan steun krijgen bij het vinden van een advocaat. Ook geeft De Fabel advies bij problemen rond trouwen of officieel samenwonen en bij allerlei andere problemen die samenhangen met het leven zonder verblijfsvergunning, en met uitsluiting en tegenwerking door instanties.

Krant tegen racisme

Voor minimaal € 18,00 per jaar ben je al Fabel-donateur en ontvang je onze tweemaandelijks krant gratis thuis. Minima kunnen volstaan met € 10,00. Overmaken op girorekening 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden o.v.v. “donatie”. Vermeld duidelijk je adres.

Lay-out: Zwart op Wit, Delft

Drukkerij: Albani, Den Haag

ISSN: 1566-158X

Oplage: 1.000

Wil je tussentijds per e-mail af en toe actie-aankondigingen en discussiestukken van De Fabel ontvangen? Stuur dan een e-mail naar <info@defabel.nl> met de tekst “Fabel Nieuws”.

Aftrekbare giften

De Fabel krijgt geen overheidssubsidie. Financiële bijdragen zijn zeer welkom. De Fabel is erkend als “algemeen nut beogende instelling”, waardoor giften aftrekbaar zijn van de belasting. Graag overmaken op girorekening 4418467 t.n.v. De Fabel van de illegaal te Leiden o.v.v. “gift”.

Adres

Koppenhinksteeg 2, 2312 HX Leiden
Tel: 071 512 7619
Fax: 071 513 4907
Bereikbaar maandag, woensdag en vrijdag: 14:00-17:00 uur
Spreekuur voor illegalen op woensdag: 14:00-17:00 uur
E-mail: <info@defabel.nl>
Fabel Website: <www.defabel.nl>
Fabel Archief: <www.gebladerte.nl>

Doorbraak is een linkse basis-organisatie die strijdt voor een ecologisch duurzame wereld zonder uitbuiting, onderdrukking en uitsluiting. Daarom vechten we van onderop tegen het kapitalisme, het patriarchaat, racisme, nationalisme, religieus fundamentalisme en militarisme. **Doorbraak** is een gezamenlijk initiatief van zogenaamde allochtonen en autochtonen, juist om het denken in zulke etnische verdelingen te doorbreken.

Hoe die betere wereld er precies uit moet gaan zien? En hoe we daar willen komen? Dat willen we gaandeweg en samen met anderen bedenken en bevechten. We willen daarbij linkse hokjes doorbreken, en voortbouwen op en kritisch omgaan met de ideeën en ervaringen van eerdere linkse bewegingen en initiatieven. De eerste stap is onszelf en onze strijd organiseren, want alleen zo zijn positieve veranderingen daadwerkelijk af te dwingen. Doorbraak zal zich de komende tijd vooral richten tegen racisme en migratiebeheersing. Wij strijden samen voor socialisme van onderop, en dus voor gelijke rechten voor iedereen en open grenzen, want de wereld is eveneens van iedereen.

Doorbraak Postbus 901, 7400 AX Deventer. www.doorbraak.eu.
Tel: 06 4120 61 67. E-mail: doorbraak@doorbraak.eu.
Op de hoogte blijven van Doorbraak activiteiten?
Stuur een mailtje met daarin “Doorbraak Info”.